

Diss.
2133/19.

Dips. 2133 (19.)

**SPECIMEN LITERARIUM
INAUGURALE,**

EXHIBENS

OBSERVATIONES CRITICAS

IN

THEMISTII ORATIONES,

QUOD, ANNUENTE SUMMO NUMINE,
EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI
JOAN. MAR. BAUD,

MED. CHIR. ART. OBST. DOCT. CHIR. PRACT. ET ANAT. P. P. O.
PLUR. ACAD. TAM INTERN. QUAM EXTERN. SOCI;

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU
ATQUE NOBILISSIMI PHILOSOPHORUM ET LITERATORUM
ORDINIS DECRETO,

PRO ADIPISCENDO GRADU DOCTORIS SUMMISQUE
IN PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITERIS
HUMANIORIBUS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
IN ACADEMIA LOVANIENSI RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,
PUBLICO ET SOLEMNI EXAMINI SUBMITTIT

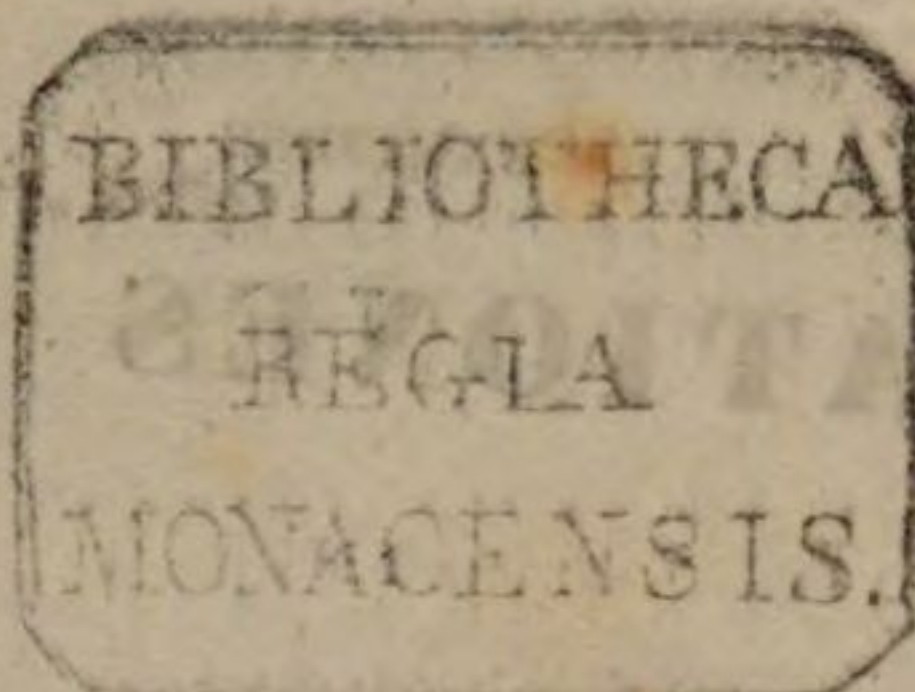
JOS. IMM. GISL. ROULEZ,
NIVELLENSIS.

DIE XVII JULII MDCCCXXVIII, HORA XI.

LOVANI,
TYPIS FRANCISCI MICHEL, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

SPECIMEN LITERARUM

IN VULGARI

OBSEQUIA

THEMISTI ORATIONES

PROB. ANNESTE SUMMO RUM

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

JOAN. MAR. BAUD.

WITH ENGLISH AND GREEK. DICT. CUR. FRAC. ET ALAT. T. P. O.

PROB. ANNESTE SUMMO RUM

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

ATQUE REVERENDISSIMI PHILOSOPHORUM ET LITERATORUM

ORDINIS DECRETIS

PRO ADIPISCENDO GRADU DOCTORIS SUMMISQUE

IN PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITERIS

HUMANIORIBUS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA MONASTENSIS DITE ET LEGITIME CONSERVANDIS

TERMINO ET SOLIUS EXAMINI SUBMITTIT

JOH. IMM. GISEL. ROULEX

MYELENIS

DIE XVII JULII MDCCCXXVIII, HORÆ XI.

LOVANI

TYPI FRANGISCI MICHEL, ACADEMIE TYPOGRAPHI

INGENIO DOCTRINA MAXIMISQUE IN
BONAS LITERAS MERITIS ILLUSTRIS

VIRO

FRIDERICO CREUZERO

PHILOSOPHIÆ AC THEOLOGIÆ DOCTORI MAGNO BADARUM
DUCI A CONSILIIS SANCTIORIBUS

IN ACADEMIA HEIDELBERGENSI ANTIQUARUM LITERARUM
PROFESSORI P. O. ET SEMINARII PHILOLOGICI

CUJUS PROPAGO EST SCHOLA LOVANIENSIS

CONDITORI AC PRÆFECTO

INSTITUTO REGIO GALlico PRÆCIPUISQUE QUÆ PER EUROPAM
FLORENT SOCIETATIBUS LITERARIIS ADSCRIPTO

GERMANIÆ DECORI

SUMMÆ VENERATIONIS SIGNIFICANDÆ

CAUSSA

HOCCE PERICULUM CRITICUM

D. D. D.

J. I. G. ROULEZ.

INGENIO DOCTRINA MAXIMISQUE IN
BONAS LITERAS MERITIS ILLUSTR

VIRO

FRIDERICO GRUZZERO

PHILOSOPHIE AC THEOLOGIE DOCTORI MAGNO BABARUM
RECI A COGNITIS SANCTISSIMIS

IN ACADEMIA HEIDELBERGENSI ANTIQVARIUM LITERARUM
PROFESSORI P. O. ET SEMINARII THEOLOGICI

CELES PATRARCHA EST ACADEMIA LOVANIENSIS

CONDITORI AC DIRECTORI

INSTITUTO REVERENDISSIMO GALILEO PLEBISCHUS QUI PER EPIGRAM
FLORENT SOCIETATIS LITERARIE ADORENTIO

GERMANIA DECORI

SUMMAE VENERATIONIS SIGNIFICANDE

CALISA

HOCE PERICULUM CRITICUM

DEMI DI

J. I. G. ROULEX

PRÆFATIO.

Magnopere equidem vereor ne apud plerosque in vanitatis reprehensionem incurram, qui eâ qua sum ætate et scientiâ criticas meas qualescumque lucubrationes ad publicam notitiam producere ausus sim. Habemus quidem ab adolescentibus conscriptos argumenti critici libellos, eosdemque ingenii acumine in excogitandis conjecturis, doctrinæ copiâ in confirmandis, in explicandis et commendandis Latini sermonis integritate atque elegantia doctissimis etiam Criticis probatos. Sed quominus illorum exemplo adversus meos me reprehensores tuear, vetor tenuitatis et infantiae meæ conscientia. Quare non alienum ab hoc loco judicavi breviter exponere cum de meis rebus tum de ratione operæ a me in Themistio collocatæ, si forte temeritatis suspicionem a me removeam iudicesque nanciscar æquiores et ad ignoscendum faciliores.

Sextus hic est annus cum decursis Gymnasii Nivellensis spatiis in hanc Academiam me contuli, eo consilio ut Antiquarum Literarum studio totum me traderem, iisque aliquando publice docendis et rebus meis prospicerem et laudes consequerer. Ingredienti vero in hoc curriculum innumeræ mihi erant superandæ difficultates; quan-

doquidem e scholasticâ disciplinâ Latini sermonis non nisi mediocrem, Græci autem nullam prope-
modum adtuleram scientiam. Sed illud puerilis institutionis damnum fortunæ quadam bonitate brevi compensatum est. Contigit enim ut in suam disciplinam me susciperent potissimum BEKKERUS ac DUMBECKIUS VV. CC. quorum illum Literas Græcas et Latinas, hunc Historiam Veterem et Antiquitates Romanas tradentem audi-
vi. BEKKERO igitur duce veram illam studiorum viam ingressus sum, quam præsertim in Bataviâ ab Hemsterhusiis, Ruhnkeniis et Wyttenbachiis monstratam et hodieque frequentatam, in nostris autem his regionibus antea ignotam, ipse aperuit in eâque tam prospero cum successu discipulos suos dirigere pergit, ut vel hoc uno nomine de patriâ et Academiâ nostrâ ac de bonis omnino literis optime mereri censeatur. Quo magis optandum est, ut, quod in Bataviâ WYTTENBACHIO et HEUSDIO, in Germaniâ HEYNIO, WOLFIO, CREUZERO, JACOBSIO aliisque obtigisse gaudemus, idem meritissimo doctori nostro obtingat, ut in magno juvenum, qui ejus disciplinâ utuntur, numero non nulli saltem reperiantur, quibus nec ingenium nec voluntas desit ad scholæ ejus famam tutandam ac celebrandam. Neque minus tum ad judicium acuendum tum ad doctrinæ fructum profuit DUMBECKII institutio, historiam philosophâ et criticâ ratione tra-

dentis. Cujus viri si aut ingenium aut eruditionem, quæ semper equidem suspexi, efferre laudibus vellem, inepte sane agere viderer, quandoquidem illa et viris doctis dudum ex editis ab eo scriptis luculentissimis innotuerunt et Rex ipse Augustissimus ob eximias diuque spectatas virtutes dignum eum censuit, qui insignibus Ordinis Leonis Belgici decoraretur.

Cum igitur per tres annos quod temporis reliquum fecerant scholarum officium et Academicis Annalibus nunc insertæ Commentationes duæ, altera de Carneade altera de Heraclide Pontico, totum illud adcurate legendis Latinis maximeque Græcis auctoribus tribuissem, jam intellexi Græcum aliquem scriptorem mihi circumspiciendum esse, quem præcipuâ curâ tractarem eoque consilio mihi redderem familiariorem ut ex propriæ ipsi consuetudinis observatione vel ex Veterum fontibus, quæ corrupta in eo viderentur, corrigerem, quæ obscura, illustrarem. Neque diu dubitavi de eligendo Themistio, quippe quem præter alios auctores, quibus ex Platonis scriptis lux et medicina quæri posset, in Præfatione ad Timæi Lexicon indicasset Literatorum princeps RUHNKENIUS. Quod consilium cum aperuissem BEKKERO, præceptori carissimo, hic continuo illud probare, hujusmodi laboris utilitatem rursus commendare, propositi rite perficiendi rationem proponere meumque studium suâ adhortatione

incitare et augere. Sed dum hoc maxime ago, ecce ab Academiâ abducor ut in Gymnasio Hanno-Montano prima linguæ Latinæ rudimenta doceam. Quam conditionem velim et studiorum et valetudinis causâ nunquam a me esse acceptam! Etenim cum annum in hac statione mansissem, ad illam relinquendam cum alia me moverunt tum gravis ac diuturnus morbus, ex quo non nisi post integrum fere annum convalui, sanitati restitutus doctâ et amicâ curâ condiscipuli quondam mei CAROLI KAIEMAN; cui datâ hac occasione facere non possum quin gratum animum publice testificer. Interea venerat tempus finis imponendi Academicis studiis edendique progressuum meorum speciminis. Quocirca nihil ad rem meam aptius videbatur quam ex Themistiano adparatu hoc, quidquid est, conjecturarum in universas orationes depromere et in publicam lucem emittere. Quod autem in alios quoque auctores, non excussos quidem illos a me et pertractatos, sed Themistii tantum causâ cursim lectos, non nullas emendationes obiter proposui, cum eæ nec multæ admodum sint et facere interdum non nihil videantur ad Themistianas sive stabiliendas sive illustrandas, veniam me facile ab æquis iudicibus impetraturum spero. Egissem fortasse et ætati et doctrinæ meæ modulo convenientius, si unam aliquam Themistii orationem meis animadversionibus illu-

stratam, tanquam novæ omnium orationum editionis Specimen edidissem. Sed cum illa ratio abitum ab Academiâ diutius retardatura videretur, eam in posterum differre constitui.

Jam de Themistio, elegantissimo oratore et philosopho prudentissimo *), breviter hoc loco et eatenus dicendum, ut iis etiam, qui has literas non de industriâ colunt, adpareat me in illo adsumendo operæ pretium fecisse. Constat autem eum valuisse ingenio, doctrinâ atque insigni philosophiæ et totius antiquitatis scientiâ. Oratio ejus exquisita est, copiosa, ornata **) in eâque conspicitur elegans Antiquorum, Platonis ***) præcipue, imitatio. Nec parum utilitatis præstat Themistius ad historiam tum philosophiæ tum rerum eo tempore quo vivebat gestarum adcuratius intelligendam, quoniam haud raro res

*) Hemsterhusius ad Pollucis Onomast. X, 15. p. 1294. *elegantissimum oratorem*, Wytttenbachius Præcept. Philos. Logic. P. III. c. I. §. 9. *elegantissimum prudentissimumque philosophum* Themistium adpellant. Λόγων βασιλεύς dicitur etiam Gregorio Nazianz. Ep. 140. coll. Ep. 139. et *eruditus philosophus* Augustino De Categoriis Decem c. 3.

**) Photius Biblioth. p. 164. ed. Schott. ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφὴς καὶ ἀπέριττος καὶ ἀνδρὸς, καὶ λέξεσι πολιτικαῖς καὶ εἰς τὸ σεμνὸν τι ἐπικλινούσαις χράμενος.

***) Cf. Petavius ad Or. XXI. p. 504. ed. Hard. Ruhnkenius Præfat. ad Timæi Lexic. p. XXII. Non nulla imitationis Platoniciæ exempla ipsi adtulimus, alia plurima notarunt Platonis Interpretes, in iisque præcipue Heusdius v. cl. Specim. Crit. in Platon. et Astius ad Phædr. et ad Remp.

gravissimæ, quæ in aliorum scriptorum sive silentio sive obscuritate prorsus ignorarentur, ex illius tantum scriptis cognoscendæ sunt aut illustrandæ. At, si quis alius auctor, Themistius certe plurimis lacunis et corruptelis depravatus ad nos pervenit. Jam, qui post PETAVIUM et HARDUINUM de eo bene meriti sunt, tres in primis cognovi, omni doctrinæ laude præstantes viros, WYTTENBACHIUM, BOISSONADIUM maximeque JACOBSIUM. Hi igitur egregias emendationes sive ex ingenio sive librorum scriptorum auctoritate obiter in Animadversionibus ad varios Græcos auctores protulerunt. Deditâ autem operâ varias lectiones et emendationes in Themistium exhibuit JACOBIUS in Epistolâ ad Franciscum Gölherum, quam hic appendicis loco subjecit editioni suæ Dionysii Halicarnassensis de Compos. Verb. Jenæ 1815. Et WYTTENBACHIUS in Animadv. ad Julian. Or. I. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 37. locum Themistii Or. XXVI. p. 313. D. corrigens addit: « Sed hoc obiter. Nam Themistio alium locum in hac Bibliothecâ dabimus.» De effectu autem hoc consilio equidem nil comperi. Verum cum horum aliorumque recentiorum Criticorum emendationes et conjecturæ ex innumerabili fere voluminum multitudine mihi essent colligendæ, vereor ne illarum complures meam diligentiam fugerint, præsertim cum illud mihi procul ab Academiâ degenti per plurimum, quas ad eam

feci, excursionum opportunitatem fuerit agendum. Quod propterea monendum existimavi, ne, si quos fortasse locos eodem plane vel simili modo, quo ab aliis factum erat, correxerim, quod aliquoties mihi reapse evenisse usu meo cognovi, inventionis laudem mihi adrogare videar. Præterea nec illud ignorari velim ab hominibus eruditis, qui forte juvenile hoc opusculum transcurrere non fastidiant, me neque in conscribendo illo libros antea collatos denuo adhibere potuisse, sed præter Adversaria, quæ diu ante partimque tumultuariâ operâ collegissem, nihil fere ad manum mihi fuisse; eoque igitur fuisse difficilius errores cavere alias nullo negotio evitandos.

Ad subsidia quod attinet, nec scriptos codices nec editiones antiquiores in his regionibus potui reperire; idque eo magis dolui quod, ut taceam de plurimis operarum vitiis, quibus Harduini editio fœdata est, nullos omnino locos in prioribus editionibus meliores quam in eâ exstare non adfirmaverim. Certe equidem, contextu Græco cum Latinâ interpretatione diligentius comparato, cognovi complures ita redditos esse a Petavio, ut adpareat eum lectiones probabiliores expressisse, ductas illas vel e conjecturâ vel e libris manu scriptis. Quod si autem reperero qui conatibus meis favere meamque tenuitatem suâ liberalitate sustentare non recusent, spero

fore ut, collatis Parisinis aliisque codicibus et aucto doctrinae adparatu magisque exercitâ criticâ facultate, brevi edendâ unâ aliquâ Themistii oratione specimen exhibeam dignius et scriptoris, quem illustrandum mihi sumsi, præstantiâ et viri celeberrimi, cui leve hoc opusculum inscripsi, auctoritate.

Neque vero fas mihi duco huic præfationi finem prius imponere, quam maximas Vobis gratias egero, Professores Clarissimi, BEKKERE, DUMBECKI, MEYERE, REIFFENBERGI; qui non solum mihi in variis disciplinis doctores et duces exististis, verum etiam singulari adeo favore et benivolentiâ me estis complexi, ut dubium sit utrum præceptis egregiâque institutione Vestrâ, an beneficiis me magis officii et pietatis vinculo obligaveritis. Quæ omnia ut ego grato animi sensu semper recolam huicque sensui obsequar studio, cultu et observantiâ, memor illius quod ab eloquentiæ Romanæ parente non minus vere quam eleganter dictum est : *Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, cui non magistri sui atque doctores, cui non locus ille mutus, ubi ipse alitus aut doctus est, cum gratâ recordatione in mente versetur?* — ita peto a Vobis et rogo ut eâdem porro me benivolentiâ complectamini sinatisque ut, dum susceptam studiorum viam sequi conabor, ex Vestro lumine mihi lumen accendere pergam!!

OBSERVATIONES CRITICÆ

IN

THEMISTII ORATIONES.

Or. I. p. 12. D. Οὗτος γὰρ ἂν τοῦ ἔρωτος ἐπιτυχῶναι.
Habet quidem οὗτος, quo se tueri possit, vix tamen dubito quin legi oporteat οὕτω γὰρ ἂν, quam formulam tetigit Jacobus ad Luciani Toxar. p. 82. Cf. Or. XXI. p. 256. B. οὕτω γὰρ (addendum videtur ἂν quod post γὰρ excidere facillime potuit. Vid. Bæhr. Obs. in Plutarch. Artax. in Creuzeri Meletematt. P. III. p. 15. in not.) μάλιστα ἔοι. XVII. p. 216. B. οὕτω γὰρ ἂν μόνως, ὧν κεκτῆμεθα ἀγαθῶν αὐτῶ (num αὐτοὶ ?) φανούμεθα τιμιώτατοι. III. p. 45. A. XV. p. 196. A. Constantii Or. De Themist. p. 23. B. Ceterum οὗτος et οὕτως sæpissime permutari docuit Bastius Commentat. Palæogr. p. 828. cui add. Schæferus ad Dionys. Halic. De Comp. Verb. p. 240. Boissonadius ad Eunapium Nov. Addend. p. LV. et ad Nicet. Eugen. p. 33.

P. 15. D. τὸ δὲ ἀτύχημα παντελὲς αὐτῇ τις συμφορὰ. Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 316. rescribendum αὐτίτης συμφορὰ arbitrabatur, secutus Petavium vertentem : *meram ipsam calamitatem*. Sed hanc lectionem improbat Schæferus

ibid. Ind. Rer. et Verb. v. αὐτίτης, ipse proponens : παντελής καὶ αὐτὴ ξυμφορά, *perfecta et ipsis-sima calamitas*. Judicent autem eruditi lectores an ego temerarie conjecerim παντελῶς αὐτόματος ξυμφορά, *plane in fortunâ posita calamitas*. Quam conjecturam valde vereor ut illis probetur, quanquam eam quodammodo confirmant quæ apud Themistium statim sequuntur. Nam vocem ἀτύχημα exemplo illustraturus, ἔστι δὲ, inquit, (sc. ἀνδροφονῆσαι) καὶ ἀπὸ τύχης, ὅσον γυμναζόμενον ἢ θηρεύοντα· et permutatorum inter se παντελής et παντελῶς exemplum habetur in Alciphron. Epist. III, 54. teste ad h. l. Wagnero T. II. p. 174. Ceterum ad loci sententiam comparari potest Or. IX p. 123. D. Καὶ τί διενήνοχεν ἀτύχημα, καὶ ἀδίκημα, καὶ ἀμάρτημα· καὶ ὅτι προσήκει τὸν βασιλέα τὸ μὲν οἰκτεῖρειν, τὸ δὲ ἐπανορθοῦν, μόνον δὲ τὸ ἔσχατον τιμωρεῖσθαι· ubi ἀμάρτημα ante ἀδίκημα transponendum esse proxime sequentia verba docent. Cf. etiam quæ nostro loco non neglecto disputavit Wyttenbachius Addend. ad Animadv. in Plut. de S. N. V. Animadv. ad Moral. Vol. II. p. 327. ed. Oxon.

P. 16. C. τὸ γὰρ ἐν τῷδε τῆς ἡλικίας χρήσιμον ταῦτα διαπράττεσθαι· Adsentior Harduino χρήσιμον inducenti; illud enim hinc ortum videtur, quod librarius aliquis vocem χρόνῳ in margine compendio

scripserit, ut eam ante τῷδε subaudiendam esse significaret; quam alius deinde cum χρήσιμον, quod eodem compendio scribi solet, confuderit et in textum receperit. Vid. Bastius Epist. Crit. p. 85. ed. Lat. et Comment. Palæogr. p. 849. Sed in sequentibus ἐνδοτέρω ταῦτα οὐδεμιᾶς σοφίας διαγιγνώσκειν· non item cum Harduino putaverim de nihilo esse vocem ἐνδοτέρω, quâ quippe sublatâ durior fit oratio. Mihi facilis videtur emendatio, eaque a vulgatæ scripturæ vestigiis non longius recedens, οὐδὲ γάρ. Est enim geminatæ negationis usus frequens optimis quibusque auctoribus, de quo post alios docte disseruit amicus, et communipatria, communibus literarum studiis, familiaritateque conjunctissimus Baguet. Annotat. ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 50 et 98.

P. 17 D. ὅταν γὰρ μάλιστα αὐτοῖς ξυμβαδίζεν τις ὑπολάβοι, τότε κ. τ. λ. Arbitror emendandum esse ὑπολάβῃ. Cf. modo Hermannus ad Viger. p. 792. Neque Indicativus cum ὅταν conjunctus bene habet apud Nostrum Or. XVII. p. 214. D. ἔταν θυμὸς μὲν ἢ κεκοιμισμένος — ὡμότης δὲ μακράν που σκηνοίη· πανταχοῦ (fort. σκηνοῖ· ἀπανταχοῦ) δὲ ὁ νόμος, καὶ ἡ δίκη, καὶ ἡ θέμις ἔχουσι τὴν προεδρίαν. Nullum dubium est, quin scribendum sit ἔχωσι. Cf. Grammaticus ap. Boissonad. ad Nicet. Eugen. p. 352. Hermannus l.l. Matthiæ Gr. Gr. §. 521. not.

Hoogeveenus De Particul. T. II. p. 864. Bastius ad Gregor. Corinth. p. 115. Schæf. et Creuzerus ad Olympiodori Comment. in Plat. Alcibiad. Prior. p. 196. Eadem correctio adhibenda est Or. XXIII. p. 365. D. ταῦτα οὖν ὅταν λέγῃ φιλοσοφία, καὶ ἀφαιρεῖται ἀνθρώπου ἣν πάνυ ὥστο ἔχειν εὐδαιμονίαν· scribendumque ἀφαιρῆται. Similiter Or. VI. p. 73. A. ὅταν θεὸν λέγει τὴν τυραννίδα· recte λέγῃ e codd. Vales. et Regio 2898. correxit Boissonadius l. c. p. 248. Particula ὅταν non nisi apud serioris ætatis scriptores cum Indicativo constructa reperitur. Vid. Roetherus ad Jo. Lydum de Mens. p. 24. ibiq. laudati Interpretes.

Or. Constantii de Themistio p. 19. D. ἃ (γνῶμη ὁρθὴ καὶ διάνοια ἀγαθὴ) μάλιστα μεταδιώκει φιλοσοφίαν. Verbum μεταδιώκειν *consequendi* vel *comitandi* significatione, ut accepit interpres, nusquam alibi, quod sciam, apud Themistium legitur. Quare levi mutatione pro φιλοσοφίαν scripserim φιλοσοφία. Unde longe commodior sensus haberetur hic : *quæ duo maxime consecutur philosophia*. Or. III. p. 45. B. ὅτι φιλοσοφίαν μεταδιώκεις. XXXI. p. 353. D. οἱ πείθοντες ἀρετὴν μεταδιώκουν. Cf. XXXIII. p. 285. D. Vid. quoque H. Stephanus Thesaur. L. Gr. T. I. c. 1028. E. Nostro autem in loco ne articulum ante φιλοσοφία desideres, cf. Or. I. p. 13. B. et XXIII. p. 365. D.

P. 21. B. ὥς ὁ μὲν τῇ πόλει τὰ ἄλλα παρασκευαζόμενος τὰ πρῶτα δίδωσι τῶν ἀγαθῶν · φρονήσεως δὲ καὶ παιδείας ἐπιμελούμενος, καὶ κυριώτατον ἐκπορίζει. Negationem οὐ ante τὰ πρῶτα ad loci integritatem desiderari existimat Petavius. Mihi satisfacit sensus quem vertendo expressit Pantinus : *Nempe qui civitati alia illa conciliat, primaria quidem illi tribuit bona, sed qui in eadem scientiæ rerum sapientiæque promovendæ curam impendit, rem illi præstat omnium maximam* : ceteroquin negligens particulam intensivam καὶ, ex qua apparet non requiri hoc loco negationem. Similiter Or. XXX. p. 349. D. ὥς καὶ τούτῳ γεωργίαν θαυμασιωτέραν εἶναι, τῷ χαλεπώτατα εἶναι καὶ ἀγριώτατα τῶν ἐθνῶν, εἴπερ ὄντως ἔστιν ὅσα γηπονίαν ἐτίμησε. Harduinus bene ad sensum οὐκ ante ἐτίμησε inseri vult ; sed ad vulgatæ scripturæ ductus, ni fallor, rectius erit ἡτίμησε· quo loco præterea scripsi ἔστιν pro vulg. ἐστίν, obtemperans iis quæ docuerunt Hermannus De Emend. Rat. Gramm. Gr. p. 89. Astius ad Platon. Phædr. pp. 354, 381. et Stallbaumius ad Euthyphron. p. 45. Apud Himerium autem Or. II. §. 14. p. 392. Τοῦ γὰρ Ἰωνικοῦ γένους ἀναρπασθῆναι κινδυνεύοντος, ὅτι μὴ τῆς μητροπόλεως ἐφρόνησαν ἄξια· non possum adsensu meo Wernsdorfii emendationem comprobare pro ὅτι μὴ substituentis ὅτι δὲ, sed probabilius mihi coniecisse videor ἐφρόνησαν ἀνάξια. Illud αὖ eliserunt eadem literæ in

ἐφρόνησαν. Eâdem medicinâ Porphyrium Epist. ad Marcellam Cap. XVIII. sanitati restituit Orellius Opp. Veter. Græcor. Sentent. T. I. p. 619. scribens : σὺ δὲ μηδὲν ἀνάξιόν ποτε ὑπολάβης περι' Θεοῦ. Vulgo editur ἄξιον.

Or. II. p. 26. D. ἀλλὰ Ζήνων μὲν ὁ τῆς στοᾶς ἀρχηγέτης καίπερ τὰ ἄλλα σεμνὸς ὢν, καὶ ὑψηλόλογος, ὅμως ἐγανύσκετο καὶ ἐλαμπρύνετο. Aliena est ab hoc loco ὑψηλογίας commemoratio; quare nullus dubito quin reponendum sit ὑψηλόρους. Eandem vocem Wytttenbachius Epist. Crit. (Opp. Var. Argum. T. I. p. 50.) Themistio etiam restituendam censet Or. XXVI. p. 329. C. Περικλέα δὲ ἐπαινοῦσαν μόνον καὶ Ἀσπασίαν, ὡς ῥήτορας τελεσιουργούς τε καὶ ὑψηλόρους, pro vulg. ὑψηλόγους. Quo loco haud scio an ὑψηλόγους propter sequentia sit præferendum. — Obiter monebo verba quæ sequuntur : ἐπειδὴ αὐτὸν Ἀθηναῖοι ξένον ὄντα καὶ Φοίνικα, ἐπὶ τοῖς λόγοις δημοποιήτον ἐποιήσαντο. male a Petavio esse accepta, qui illa sic vertit : *quod cum peregrinus atque Phœniciâ oriundus esset, ob insignem eruditionem atque scientiam civis esset ab Atheniensibus factus.* Verum Zenonem civem Atheniensem fieri noluisse testatur Plutarchus De Stoicor. Repugnant. p. 1034. A. quo cum consentire videtur Diogenes Laertius, cum Athenienses portiarum urbis claves apud eum deposuisse simpliciter tra-

dat Lib. VII. p. 438. A. Steph. Unde differre eorum narrationem a Themistiana animadvertit Harduinus. Sed eum æque ac doctum interpretem fugit Græcæ rationis elegantia, qua Indicativi et Participia præsentis temporis non tam de actione ipsâ, quam de consilio et conatu agendi sunt accipienda. Itaque nostro in loco ἐποίησαντο non est *fecerunt*, sed *facere decreverunt, voluerunt, facturi erant*. Hujus loquendi usus, laudatis simul qui de eo egerunt VV. DD. plurima exempla congesserunt dilectissimus præceptor meus Bekkerus v. cl. Specim. Var. Lect. et Obs. in Philostrat. Vit. Apollon. p. 73. sq. ejusque discipulus Baguetius ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 30. sqq. Add. Monkius ad Euripid. Hipp. vs. 592 p. 75. Bremius ad Lysiae Or. Select. p. 39. Rem tamen aliter explicat Schæfer. App. Crit. ad Demosth. T. I. p. 337. Cf. idem ad Euripid. Phœnissas a Porsono ed. vs. 79. p. 16. et vs. 1231. p. 87. itemque Bothius ad easd. vs. 81 p. 142. Binos huc adferam Themistii locos, alterum Or. III. p. 41. C. οὐδὲ εἰς Παναθηναία συναγαγούσα τοὺς Ἕλληνας, ἢ Διονύσια, καθάπερ οἱ πάλαι ποτὲ Ἀθηναῖοι κολακεύοντες τοὺς Μακεδόνων δυνάστας· ubi Petavius recte vertit : *cum assentari studebant* : alterum VIII. p. 102. D. κολακεύων μὲν ἐγὼ πρῶτος, εἰς τὰ βασιλεια εἰσεληλυθὰ, κολακεύουσιν δὲ ὑμεῖς κτλ. Quo loco tamen Cod. Ambros. exhibet κολακείων, teste Jacobsio

ad Achill. Tat. p. 589. quam lectionem confirmare videtur simillimus locus Or. XV. p. 190. A. — Ibid. ἐγὼ δὲ οὕτως ἀτεχεῖς καὶ ἀνήκοος Ἀριστοτέλους, ὃν προὔταξάμην βίου τε καὶ τῆς σοφίας, ὥστε κτλ. inserenda est ante οὕτως particula negativa οὐχ, quæ ad sensus integritatem recte abesse non potest. Mox pro corrupta voce ἀτεχής H. Stephanus conjecerat ἀτυχής aut οὕτως ἄρα παχύς, monente Petavio ad h. l. quæ prior correctio admodum probabilis est; valebit enim ἀτυχής idem quod μῶρος, ἡλίθιος. Eadem plane ratio est vocis δυστυχής ap. Isocratem in Areopagit. cap. 18. ubi vid. Bergmannus p. 149. præcipueque Corayus T. II. p. 112. qui excitavit Demosthenis locum nostro non absimilem Olynth. III. c. 34. οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀτυχής (τίς cum Reiskio addit Schæfer. App. Crit. p. 296.) εἰμι ἐγὼ, ὥστε κτλ. Dementiæ quoque notione usurpatur ἄθλιος ap. Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 402. ed. Schæf. ὁ Δημοσθένης οὖν οὕτως ἄθλιος ἦν ὥσθ' κτλ. Similiter in Socrat. Epist. 14. p. 20. λόγος ἄθλιος significat *ineptam orationem*. Cf. Orellius ad h. l. p. 196. Hanc lectionem in versione sua expressit Petavius, ceteroquin minus accurate reddens: *infelix*, cum Latini hoc sensu dicant *miser*. Neque tamen ego de illius veritate ita habeo persuasum ut legendum ἄτεχνος proponere non audeam. Nam licet hujus vocabuli *inscitiae* significatione rarior

sit usus, non omnino tamen est insolens. Apud Nostrum Or. XII. p. 266. A. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰμι φαῦλος καὶ ἄτεχνος, et adverbium XIII. p. 161. C. ὁ δὲ οὕτως ἀτέχνως πρὸς τὰ λοιπὰ μαθήματα διακείμενος. Plutarchus de S. N. V. p. 549. F. οἷον ἀτέχνους τεχνιτῶν διάνοιαν. Maximus Tyr. Dissert. IX. §. 5. T. I. p. 158. R. καὶ τίς τεχνίτης τὸν ἄτεχνον πείθῃ ὑπὲρ τῶν κατὰ τέχνην. Eadem vox fortasse oblitterata Dissert. II. §. 4. p. 25. τὸν δὲ ἄνθρωπον ἀποδύσασα τουτωνὶ τῶν περιβλημάτων ἀπέφηνε γυμνὸν καὶ ἀσθενῆ, καὶ ἄτριχον, καὶ ῥώμην ἀσθενῆ, καὶ θεῖν βράδιστον κτλ. Marcklandus pro ἀσθενῆ καὶ ἄτριχον conjecit ἀναισθη *sine sensu* καὶ ἄτεχνον *sine arte ulla φυσικῇ ad sui conservationem*. Quod, ut obiter moneam, Themistius in loco simili Or. XXXII. p. 360. D. dixit : ἀμήχανα (sc. ἔκγονα) ἑαυτοῖς πορίζειν τὴν σωτηρίαν. Verum si conjecturis indulgere liberet, suspicari possis Platonis imitatore Maximum Tyrium scripsisse ἄνοπλον καὶ ἄστρωτον ducto colore ex Protagora p. 321. C. καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον καὶ ἄνοπλον • quem locum etiam imitatione adhibuerunt Plutarch. de Fortun. p. 98. D. et Themist. Or. XXVI. p. 316. C. Verum hæc a vulgatæ scripturæ vestigiis paulo longius absunt et jam me pœnitet tali ingenii lusu lectorem detinuisse.

P. 29. B. ἀλλ' ἔπεςθαι. Minime debuerat Petavius vulgatam lectionem sollicitare rescribendo ἀλλ' ἔπεςθε. Solet enim Infinitivus apud probatissimos etiam scriptores Imperativi loco poni. Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. vs. 598. p. 196. ed. Lips. Wernsdorf. ad Himerium p. 361. Reiskius ad Liban. T. I. p. 212. et T. II. p. 73. Astius ad Platonem de Legg. T. II p. 100. Ad Remp. p. 552. Heindorfius ad Sophist. p. 277. Jacobsius Obs. Crit. in Anthol. Gr. Act. Philolog. Monac. T. I. Fasc. II. p. 158. et ad Achill. Tat. p. 798 sq. Bothe ad Eurip. Suppl. vs. 364. p. 518. Goeller. ad Thucyd. VI, 34. p. 161. Matthiæ Gr. Gr. §. 546. ed. 2. ibiq. laud. VV. DD. ad L. Bos. de Ellips. p. 501 et 620. ubi, quam Schæferus inierat hunc usum Infinitivorum explicandi rationem explodit Hermannus Opusc. T. I. p. 171. Vide tamen illi refragantem eundem Schæferum ad Poetas Gnomicos Brunckii Ind. p. 364. Atque hunc usum in deliciis habuisse Themistium monuerunt ipse Petavius ad Or. XXI. p. 501. et Harduinus ad Or. I p. 372. Huc vero non pertinet Or. XXVII. p. 339. A. quod vult ad h. l. Harduinus; nam Infinitivum κινεῖν reliquosque a præcedenti verbo δεῖ p. 338. D. pendere manifestum est. *) Apud Lesbonactem

*) Contra Or. V. p. 69. C. ἔα μένειν τὴν τρυτάνην ἐφ' ἑαυτῆς, μὴ καθελεύσης ἐπὶ θάτερα τὴν ῥοπὴν ἀπανταχόθεν φοιτᾶν

Declamat. II. §. 7. p. 14 sq. Orell. Ἐπανενεγκεῖν δὲ τὴν γνώμην ὑμῶν ἐκάστου βούλομαι, ὃ καὶ δεῖ σκέψασθαι. αἰ κ. τ. λ. ingeniosam verisimilemque Reiskii conjecturam legentis : βούλομαι, ὃ καὶ δεῖ. Σκέψασθε αἰ κτλ. leniorem reddideris retinendo Infinitivum σκέψασθαι, ut vicem sustineat Imperativi.

P. 30. C. ὅστις δὲ ἐν ἐξουσίᾳ μὲν ἀδικίας δικαιότερος Ἀναξαγόρου. Anaxagoram peculiari justitiæ laude ab antiquis fuisse celebratum equidem non novi. Quare aliquando suspicatus sum hoc loco latere nomen alius cujusdam, fortasse Ἀριστείδου, cujus justitiam prædicat ipse Themistius Or. VIII. p. 114. B. Mirum quoties in nominibus propriis turbaverint librarii; qua de re egit Wassenberghius peculiari Dissert. de Nominibus Propriis vitiat. aut oblitter. Franeq. 1790. laudatus Wagnero ad Alciphron. Epist. T. II. p. 51. Ejusmodi errorum multa exempla apud Themistium deprehenduntur, quorum plurima jam protulit Jacobsius Lectt. Stobens. p. 51. sq. In nostra Or.

εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς ὑπὲρ τῶν σκήπτρων τῶν σῶν ἰκεσίαις non opus videtur, jubente Petavio, ante ἀπανταχόθεν φοιτᾶν Verbum εἶα repetere; nam excidisse particulam ὥστε colligi potest ex loco hinc in Orat. XII. p. 161. A. illato et nobis ex Duditiana versione servato, qui sic habet: *Quamobrem, imperator, sine paribus pendere libram examinatam ponderibus, neque committe ut alteram lancem impellas: UT paribus et concordibus votis etc.*

p. 28. A. ὁ Ἀγесίλαος pro vulg. ὁ Ἀρχίδαμος corrigi jubet Petavius, monens in Cod. Reg. scribi Ἀρχιδάμας. Sed legendum certissime ὁ Ἀρχιδάμου. Erat enim Archidamus Agesilai pater, ut constat ex Plutarcho in ejus Vitâ p. 596. F. Or. XXXI. p. 352. C. καὶ ἐν πολιτείᾳ φιλοσοφίαν εἰλόμην, Σωκράτει ἐπόμενος καὶ Ἀριστοτέλει. De mendo, quod huic loco inhæret, monere Harduinum poterat Petavii versio reddentis *Socratis et Platonis exemplo*. Rescriberem itaque καὶ Πλάτωνι, nisi in ea emendatione hoc me moraretur, quod longius abest a vulgatæ scripturæ ductibus; sed meliorem medicinam invenisse mihi videor, scribens eodem sensu, minori mutatione: Σωκράτει καὶ τῷ Ἀρίστωνος. Sic infra p. 353. D. ταύτην ἄρχει τὴν ἄρχην μέχρι νῦν ὁ Ἀρίστωνος, ταύτην Ἀριστοτέλης. Cf. IV. p. 62. C. II. p. 30. D. Or. XXVI. p. 317. B. Θαλῆς δὲ ὕστερον καὶ Πυθαγόρας, φύσεώς τε ἤψατο πρῶτον. Καὶ Πυθαγόρας pro corrupta voce Προκατήγορα ex Cod. Morell. in textum recepit Patavius. H. Valesius autem reponendum putabat Πρωταγόρας, monente Bastio ad Gregor. Corinth. p. 603. Mihi quidem magis ad probabilitatem accedere videtur lectio cod. Mediol. Καὶ πρὸς γῆρας, probata etiam Harduino, et confirmata cod. Ambros. ubi, teste Jacobs. l. c. habetur πρὸς γήρα, quod præferendum videtur. De πρὸς cum Dativo pro ἐν vid. Viger. p. 662. et Matthiæ Gr. Gr. §. 590. 6. Thalem

enim, postquam in Ægypto philosophiæ operam dedisset, Miletum jam ætate provectum rediisse tradit Pseudo-Plutarchus de Placit. Philosoph. I, 3. p. 875. E. Obiter sollicitabo Libanium Declam. XII. T. I p. 403. Καὶ δὴ καὶ ὅλως τῷ βασιλεῖ τὴν ζωὴν ὑπὲρ τὸν ὅρον τοῦ Σώλωνος ἔλκε, σαυτοῦ νομίζων κόσμον ἀγαθοῦ βασιλέως γῆρας· ubi miror Reiskio, cum Solonem ad annum septuagesimum vixisse ex Herodoto I, 32. doceret, nullam suspicionem de loci sanitate movisse præcedentia verba : ἔκτεινον ἡμῖν τουτὶ τὸ ἔτος ἐφ' ὅσον οἶόν τε πλεῖστον. Mihi ita semper visum est, Sophistam mentionem fecisse regis cujusdam qui ad longissimam ætatem vitam protraxerit, quales ferebantur *Nestor, Cyrus, Arganthonius*. Nestoris certe nomen non abhorrere ab hoc loco intelligitur ex iis, quæ infra in eadem Declamatione leguntur p. 423 : δότε δὴ θεοὶ σωτῆρες τὸ γῆρας τοῦ Νέστορος τῷ βασιλεῖ. Ut autem ad Themistium revertamur, vitiatum Amphilyti nomen hâc ipsâ Or. p. 26. C. Βάκιδός τε καὶ Ἀμφιλύκου· ubi Ἀμφιλύτου ex Platonis Theage p. 124. D. post Stephanum corrigit Petavius. Sed quæ huic loco ab iis adhibita medicina erat, non erat deneganda Or. XX. p. 235. A. ἢ Βάκεις τε καὶ Ἀμφίλυκος· lege Ἀμφίλυτος. Recte autem editur III. p. 46. B. ubi iterum cum Bacide conjungitur, uti et apud Libanium Declam. LVII. T. III. p. 212. Reisk.

P. 31. A. Καὶ τί ἐγὼ παραδείγματα ἀπομηκύνω καὶ οὐκ ἐρωτῶ τὴν μηχανήν. H. Stephanus κροτῶ emendabat, Petavius ἐπωθῶ, Jacobsius demum Epist. ad Göllerum p. 287. legendum proposuit οὐκ αἶρω τὴν μηχανήν, ex alio Themistii loco Or. XXI. p. 263. C. ἄλλην ἄρας τὴν μηχανήν et ex Plutarcho Vit. Themist. cap. 10. Θεμιστοκλῆς ὥσπερ ἐν τραγωδίᾳ μηχανήν ἄρας. His locis a viro docto excitatis addendus alius Or. II. p. 38. D. quem licet longiorem cum huic locutioni illustrandæ inservire possit, integrum huc adponere operæ pretium duximus. Habet autem sic : σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁ τοῦ δράματος ποιητὴς δεινόν τι, καὶ φοβερόν πάθημα πολλάκις ἐπικρεμάσας τοῖς θεωμένοις, κατὰ παραλόγως ἐκ μηχανῆς λύσιν εὑρετο τῷ δράματι τῆς δυσχερείας· οὕτω καὶ ὁ τῶν ἀληθινῶν παθημάτων μυθοποιὸς, περιστήσας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῷ βασιλεῖ ἢ ἀδικίας ἀνάγκην, ἢ ἀνανδρίας, ὅμως ἐπήγαγε μηχανήν ὥστε ἄμφω διαφυγεῖν. Hinc in loco unde progressi sumus, οὐκ ἐπάγω τὴν μηχανήν æque probabilis esset emendatio. Ceterum de hâc proverbiali loquendi ratione quædam disputavit Wytttenbachius ad Julianum Or. I. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 41. sq. et ad Plutarchi Moral. Vol. II. P. I. p. 144. ed. Oxon. Cf. Boissonadius ad Eunapium. T. I. p. 462. Creuzerus ad Proclum in Alcibiad. Pr. p. 142. ibiq. laudd. coll. eod. ad Olympiodor. Comment. in Plat. lib. memor. p. 44. Diversâ dicti sententiâ ejusque usu

frequentiore dixit Themistius Or. XXII. p. 273. B. προσακτέον δὲ οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ θηρευομένῳ τὰς μηχανάς. XVI. p. 202. C. πλέκει δὲ καὶ περὶ τῶν ἵππων τὴν αὐτὴν μηχανήν. VII. p. 91. D. εἶτα ἐπέσειε τὰ χαλεπώτερα μηχανήματα. Quam postremam vocem hâc occasione restituere conabor Libanio Declam. XLII. T. II. p. 403. R. ἐπεὶ καὶ ὅσα νικᾷς ἐν τῇ βουλῇ, κραυγῇ καὶ θορύβοις νικᾷς, καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν κύβων μαθήμασιν. Existimo enim minus sanam esse vocem μαθήμασιν, in qua explicanda mire se torsit Reiskii ingenium. Sophista sic reliquisse videtur : καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν κύβων μηχανήμασιν, *et vilioribus artibus, quales adhiberi solent in aleæ lusu.*

P. 33. C. εἰ γὰρ ἐγὼ μόνον δύο ὀνόματα τῶν ἐπὶ Πλάτωνος γεγραμμένων μεταβαλὼν τε καὶ μεθαρμόσας ἐρεσχελοῖην πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀγροικίζοίμην. Jacobsius Addit. Animadv. in Athenæum p. 304. et Animadv. in Antholog. Gr. T. III. P. II. p. 282. pro ἀγροικίζοίμην corrigendum censet ἀκκίζοίμην, quam emendationem supervacaneam existimat Boissonadius a Herodiani Partit. p. 61. Ejus autem opinio vulgatam lectionem defendentis confirmare videntur bini Themistii loci. Ac primum quidem infra p. 34. A. postquam alia Platonis verba recitasset Orator, ita continuo pergit : ταῦτα γὰρ ἄντικρυς, οἶμαι, καὶ ἄνευ τῆς ἀγροίκου σοφίας μεταφύρων τις, καὶ ἐφαρμόζων τῷ βασιλεῖ. deinde XIII. p. 169.

D. in simili fere caussa : καὶ εἰ μὴ ἔμελλον ὑμῶν φορ-
 τικώτερος φαίνεσθαι, χρώμενος ἀγροίκῳ σοφίᾳ· quæ pos-
 trema verba adumbrata sunt ex Platonis Phædro
 c. 4. p. 229. (p. 5. Ast.) ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ
 χρώμενος. De hac tralatâ vocum ἀγροίκος et ἀγροικία
 notione, Platoni in primis familiari, plura dis-
 putavit Ruhnkenius in Tim. Glossar. sub. v.
 p. 9. Conf. Astius ad Platon. l. l. Heindorf. ad
 Gorg. p. 215. et Bast. ad Sympos. p. 131. add.
 aliud exemplum ex Themist. Or. XX. p. 237.
 C. ψυχὴν ἔμπλεων ἀγροικίας. Ceterum Platonis locus,
 quem hic ad verbum exscripsit Themistius alii-
 que auctores vel celebrarunt vel imitati sunt,
 exstat in Tim. p. 527. A. Vid. Wyttenbach. ad
 Plutarch. de S. N. V. p. 28. et in Addend. ad
 Moral. Vol. II. P. I. p. 337. ed. Oxon.

P. 34. B. Καὶ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους, τοὺς δὲ ἀκ-
 μάζοντας, τοὺς δὲ νέους· τὸν μὲν λόγῳ, τὸν δὲ σιδήρῳ, τὸν
 δὲ μὴδ' αἰσθανόμενον ἐχειρώσατο. Miraberis Petavium
 et Harduinum, quibus verba τοὺς δὲ νέους glos-
 sema videbantur vocis ἀκμάζοντας, cum germana
 ea esse discere potuissent ex Or. XXVI. p. 321.
 C. Quo nomine eos jure reprehendit Piersonus
 ad Mœr. Attic. p. 181. ubi differentiam esse
 inter νέους et ἀκμάζοντας, non neglectis duobus
 Themistii locis, exemplis demonstravit; quibus
 aliud addi potest ex Aristotelis Rhetoric. I,

5. T. I. p. 523. E. Steph. νέου μὲν οὖν κάλλος — ἀκμάζοντος δὲ — γέροντος δὲ κτλ. Conf. Wyttenbachius ad Juliani Or. I. Bibl. Crit. P. IX. p. 36. qui præterea nostro in loco pro αἰσθανόμενον bene reposuit αἰσθανόμενος. Vid. Idem ibid. P. X. p. 55. sq. et ad Plut. Moral. Vol. II. P. I. p. 291. ed. Oxon. — Ibid. C. καὶ τὸν μέγαν ἡγεμόνα ἐκεῖνον τὸν ἐν οὐρανῷ τὸ πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα, καὶ πάντων ἐπιμελούμενον καὶ διακοσμοῦντα, ᾧ ἔπεται πρῶτῳ πορευομένῳ στρατιᾷ θεῶν καὶ δαιμόνων**** παρὰ τὸν Ἰλισσὸν κατακεκλιμένος, μεираκίου Ἀττικοῦ ἀκρωμένου (ita legendum cum Petav.) · ὁ δὲ καὶ ἔργῳ ζηλοῦν οἷός τε ἐστίν. In hoc loco lacuna sese obfert, quam proinde miror non supplevisse Petavium. Adparet enim illa verba desiderari quæ hisce respondeant : ὁ δὲ καὶ ἔργῳ ζηλοῦν οἷός τε ἐστίν · quæ quidem suspicor ejusmodi fere fuisse : ὁ μὲν ἐν τῷ λόγῳ μόνον διηγείσθαι ἱκανός. De oppositione in ἔργον et λόγος egerunt VV, DD. laudati Boissonadio ad Aristænet. p. 481. et Jacobo ad Luciani Toxar. p. 114. sq. add. Goeller. ad Thucyd. III, 38. T. I. p. 362. et Porsonus ad Euripid. Phœnissas vs. 512. p. 42. ed. Lips. Respicit autem Themistius Platonis locum posteriorum scriptorum vel mentione vel imitatione nobilitatum in Phædro c. 26. p. 746. (p. 23. Ast.) ubi cf. Ast. p. 297. coll. Boissonadio ad Eunap. p. 182. et locis ab iis indicatis add. Proclus Comment. ad Plat. Alcib. Prior. p. 148. sq. ubi

cf. Creuzer. Sumsisse autem ipse Plato videtur ab Onato Pythagoreo apud Stobæum Ecl. Phys. p. 4. monente Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 27. Ceterum in verbis παρα τὸν Ἰλισσὸν κατακλιμένος duxit colorem Themistius ab alio ejusdem Phædri loco p. 229. (p. 5. Ast.) ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι ἢ, εἰάν βουλόμεθα, κατακλιθῆναι.

P. 36. C. ταῦτα γὰρ ἅπαντα καὶ Καμβύση ὑπῆρχε τῷ μαινομένῳ καὶ Ξέρξῃ τῷ ἀλαζόνι. Jacobsius ad Achill. Tat. p. 597. ex codice Ambros. rescripsit ταῦτα γὰρ ἅπαντα, οἶμαι, Καμβ. Quo facile quis impellatur, ut eandem correctionem adhibendam censeat loco plane parallelo Or. XI. p. 143. A. ταῦτα γὰρ (f. οἶμαι) καὶ Καμβύση ὑπῆρχε τῷ μαινομένῳ καὶ Ξέρξῃ τῷ ἀλαζόνι. præsertim cum ea confirmetur Or. XVIII. p. 219. A. ταῦτα γὰρ, οἶμαι, καὶ Νέρωνι ὑπῆρχε κιθαρῳδοῦντι καὶ Δομετιανῷ μελαγχολῶντι. Unde insuper docemur καὶ præcedentibus locis retineri posse. Cæterum de verbo οἶμαι ironiæ notione usurpato præter Jacobsium l. c. vid. Willetus ad Galeni Protrept. p. 125. et Jacobus ad Luciani Toxar. p. 80. sq.

P. 38. A. ποιεῖται οὖν αὐτὸν μετὰ τὴν νίκην ὁ βασιλεὺς μακροβιώτερον Ἀργανθωνίου, χορηγὸν ἀπράγμονος καὶ ῥαθύμου τρυφῆς, παλαι ἂν ἴσως καὶ πρόπαλαι διελόμενον

ὕπὸ τῶν παρ' ἡλικίαν φροντίδων. Ad vulgatæ scripturæ rationem χορηγόν usu prorsus insolenti de eo accipiendum esset, cui quidvis suppeditatur, quod Græci dicunt χορηγούμενον. Quare neminem puto dubitaturum quin reponendum sit χορηγός vel χορηγῶν, ut trahatur ad βασιλεύς; quam lectionem etiam interpres Latinus secutus esse videtur. Horum utrumque promiscue frequentavit Themistius v. c. I. p. 5. B. III. p. 48. C. IV. p. 58. C. VIII. p. 101. D. IX. p. 126. C. XV. p. 198. C. XVI. p. 201. B. XIX. p. 229. A. XXIII. p. 282. D. XXVI. p. 326. D. XXX. p. 351. D. et constanter, ut vel ex allatis locis constat, conjunxit cum dativo personæ et genitivo aut accusativo rei. Quam ad normam hîc scribendum arbitror διελομένῳ vel potius διολομένῳ ex H. Stephani conjecturâ, quam probabat etiam Petavius. Nihil enim nostrum locum adjuvat, quod χορηγεῖν apud Polybium III, 68, 8. cum accusativo personæ et dativo rei, et XXII, 26, 2. cum acc. rei et dat. personæ constructum reperitur. Ceterum de diversâ hujus verbi potestate et constructione conferenda est omnino egregia Creuzeri annotatio ad Plotin. De Pulcrit. p. 321. sq. Conf. Id. ad Procli Institut. Theologic. p. 31.

Or. III. p. 40. D. οὐκ οἴκοθεν ποριζόμεθα τὴν ἀρε-

τήν, Harduinus secutus interpretis sententiam pro τὴν ἀρετὴν conjecit τὸ γέρας τῆς σῆς ἀρετῆς. Sed rem fortasse minori molimine confeceris scribendo τὸ ἀριστεῖον. Est enim ἀριστεῖον *virtutis præmium*; quo sensu iterum habetur infra p. 42. C. ὅτι τῶν ἀριστείων, καὶ τῶν τροπαίων — τῇδε προεορτάζεις τὰ νικητήρια. Cf. H. Stephanus Thes. L. Gr. T. I. c. 514. D.

P. 43. C. ἐξ ἐκείνης τῆς πόλεως ὁρμηθεὶς ὁ γενναῖος οὗτος, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν μνήματος, καὶ πατρώου. Tol-
lendum est posterius καὶ et rescribendum τοῦ πατρώου. Contrario vitio peccatum est Or. XXIV. p. 306. B. καθάπερ τῷ κολοῖῳ περιτίθῃσιν ὁ μῦθος τὰ πτίλα, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ κάλλους ἀλλότριον αὐτοῦ περιεργαζόμενος (Petav. conj. περιεργαζομένῳ) κόσμον χήτει οἰκείου τοῦ ξυγγενοῦς· ubi τοῦ in locum particulæ καὶ irrepsit, aberrantibus, opinor, typothetæ oculis ad sequentia οἰκοίη τοῦ. Editio Petaviana recte καὶ ξυγγ. habet, monente Boissonadio ad Eunapium p. 603. ubi testatur in codice Vales. pro αὐτοῦ legi αὐτῷ unde ipse scribit αὐτῷ *), præterea ἰδίου pro οἰκείου. Hoc tamen præferendum, cum et ali-

*) Idem ad Aristænet. p. 741. eandem labeculam sustulit Or. I. p. 3. B. pro ὑπὲρ αὐτοῦ reponens αὐτοῦ. Alia abster-
genda restat Or. VIII. p. 105. A. τοὺς αὐτοῦ νόμους παρεώρα, οὓς ἔθετο ἡμῖν· scribe αὐτοῦ et confer Baguetum meum ad Dion. Chrysost. Or. VIII. p. 35. sq. ibiq. laud.

quanto magis definitum sit (Cf. Schæfer. Appar. ad Demosth. T. I. p. 230.) et apud Platonem legatur, ex quo adumbrata illa videntur, Phædr. cap. 16. p. 239. C. (p. 15. Ast.) ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον· ubi cf. Astius p. 263. coll. Wytttenbachio ad Plutarchi Moral. T. I. p. 340. ed. Lips. et Creuzero ad Plotin. De Pulcrit. p. 242. Atque hic locus aliusque Or. III. p. 62. D. addi possunt exemplis quæ de voce χῆτις conguessit Ruhnkenius ad Tim. Glossar. sub. v. p. 196.

P. 44. B. Θέα δὲ, ὦ βασιλεῦ, καὶ τὸν κήρυκα κτλ. Hunc locum cum tribus aliis Synesianis notavit Boissonadius ad Philostrati Her. p. 421. monens activæ formæ Imperativum Θέα vix ferendum esse in Atticistis elegantissimis. Sed satius fortasse fuerit statuere illos auctores minus eleganter scripsisse, quam tot locis de emendando cogitare. Apud Themistium eadem forma recurrit etiam Or. XI. p. 146. Θέα γὰρ ἐκάστην καθ' ἑαυτὴν ἀκριβῶς.

P. 46. A. Σὲ δὲ, ὦ βασιλεῦ. καὶ ἵνα μὴ ἄλλως με κομψεύεσθαι ὑπολάβῃς. Mutilum locum ita supplere conabatur Harduinus : σὲ δὲ, ὦ βασιλεῦ, ἀληθῶς τε καὶ θαρσάλεως ἐπαινεῖ. καὶ ἵνα μὴ, infelici, si quid video, conjecturâ. Nam hîc desiderari Platonis

mentionem, cum sequentia satis ostendunt, tum clarius etiam intelligitur comparatione Or. IV. p. 62. A. Quare etsi a verbis quidem, certe non a mente auctoris longe aberraverimus scribentes : σὲ δὲ, ὦ βασιλεῦ, καὶ Πλάτων ἐπήνεσεν ἐν τῷ λόγῳ ὑπογραψάμενος τὸν ἀληθινὸν βασιλέα· καὶ ἵνα μὴ κτλ. Platonis sententiam quæ sequitur verborum ordine, ipsisque etiam verbis interdum immutatis, recitat Themistius Or. IV. l. c. VIII. p. 105. B-C. et p. 119. D. XVII. p. 215. B.

Or. IV. p. 52. C. ἢ εἰ τῆς χλανίδος αὐτοῦ, καὶ τῶν ποδῶν προῦκαλινδεῖτο. Themistium vix ambigam hoc loco scripsisse χλαμύδος, ut alibi sæpissime. Cf. modo Or. I. p. 2. A. Nam χλανίς, quæ erat vestis tenuior et mollior, non imperatorem decebat, sed potius conveniebat amantibus hominibusque delicatioribus. De utroque vocabulo docte exposuit simulque de frequenti eorum permutatione monuit Bæhrius ad Plut. Alcibiad. p. 193. sq. Cf. Id. ad Philopœm. p. 70. Hemsterhus. ad Xenoph. Ephes. p. 143. ed. Peerlk. et Jacobus ad Luciani Toxar. p. 140.

P. 54. C. Καὶ νῦν δὴ, οὕτω ξυμβαίνει διὰ τὴν ἐμὴν βραδυτῆτα καὶ τὸν ὄκνον, πλέον τι εἰσηνέγκατε τῇ πανηγύρει. Si sanus est locus, quod non magnopere contendo, ad hunc fere modum refingenda est

Latina interpretatio : *atque nunc profecto, quod quidem ex tarditate mea ac cunctatione accidit, plus aliquid ad eam celebritatem contulistis.* Hæc si cui ratio durior et nimis a Themistii consuetudine abhorrens videatur, hic scribat mecum : *καὶ νῦν δὴ οὕτω ξυμβαίνει -- ὅτι πλέον τι ε. τ. π.* Particula ὅτι oblitterata apud Lesbonactem Declam. II. §. 12. p. 22. Orell. *ἐν θυμηθῆναι δὲ χρὴ καὶ τίνος οὐνεκ' ἂν μᾶλλον ἀξιῶσαιτε οὐ μάχεσθαι ἢ τί ἀγαθὸν οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ νικᾶν μαχομένοις τοὺς πολεμίους.* ubi corrigendum videtur ἢ ὅτι ἀγαθὸν οὐκ ἔνεστιν. Sententia ita est concipienda : *hoc etiam perpendendum est, quam magis ob causam pugnam velitis detrectare, nisi quod nihil in eo sit boni, si hostes prælio vincatis.* Ceterum non insolentem esse vocularum τί et ὅτι permutationem docebit Porsoni notula ad Euripid. Phœnissas. vs. 1318. p. 92. ed. Lips.

Or. V. p. 68. B. *καὶ τοῦτον οὐ χρημάτων ἀφαίρεσις, οὐ σκόλοpes, οὐ πῦρ κατὰ τὸν νόμον πώποτε ἐβιάσαντο.* Petavius *κατὰ* delebat, illudque in *κάρτα* mutari volebat Bernardus ad Pallad. De Febr. p. 17. Sed *πυρκαϊά*, ut corrigendum esse jam viderat Harduinus, habent duo Codd. a Valesio collati teste Bastio ad Gregor. Corinth. p. 467. quorum librorum alter pro *ἐβιάσαντο* exhibet *ἐβιάσατο*, quod fortasse præferendum. Similiter Or. XIX. p. 231.

D. αὕτη μᾶλλον διατηρήσει τὴν σὴν βασιλείαν, ἢ πυρκαϊαὶ, καὶ φλεβῶν ἐντομαὶ καὶ πελέκεις. Vox πῦρ autem non sollicitanda apud Maximum Tyr. Dissert. III. §. 10. p. 44. R. τίνες λέξεις Σπαρτιατικαὶ ἡδοναί; πόλις ἀτείχιστος, ἄφοβος, ἄπειρος πυρὸς, ἀθέατος πολεμίων, ἀθέατος ξενικῶν ἀσπίδων. Ut in ἀτείχιστος Athenarum muros, ita in ἄπειρος πυρὸς tangit auctor hanc urbem a Persis incensam; unde colligitur inutilem esse, ingeniosam alioquin Marcklandi emendationem : φόβου ἄπειρος, ἀθέατος πολεμίων κτλ. -- Ibid. D. ὥσπερ δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀθλοθέτην ἴενται μὲν ἅπαντες οἱ σταδιεῖς. Ex binis Harduini ad h. l. conjecturis eam unice veram esse, quā pro ὑπό rescripsit ἐπί, manifestum reddit comparatio loci hinc in Or. XII. p. 158. D. translati, qui in Duditii versione ita legitur : *qui currunt stadium, contendunt illi quidem omnes omnibus nervis ad eundem pervenire judicem.* Idem vitium deprehenditur Or. XVIII. p. 124. B. ἀλλὰ σφοδρὸν ἔρωτα ἐρασθεῖς, τὰ αὐτὰ ἀποφῆναι φρονοῦντα τὸν βασιλέα Πλάτωνι τῷ Θεσπεσίῳ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Petavius pro ὑπό emendabat περί; lenius tamen scripseris ὑπέρ, quod ad sensum non minus bonum est. Cf. Schæfer. Apparatus ad Demosthen. T. I. p. 190.

P. 69. C. χείρους Περσῶν ἀλλήλοις ἡμεν, χαλεπώτεραι ἦσαν τῶν ἐπιδρομῶν αἱ γραφαί, ἐξ ἑκατέρας Θρησκείας παρὰ τῆς πόλεως, ὧς Θεοφιλέστατε αὐτοκράτωρ, ὑπετείναντό

σοι παραδείγματα ἐναργῆ ὁ παρελθὼν χρόνος. De orationis integritate nullam suspicionem movet acutissimus interpres Petavius, versio tamen, quam dedit, neque adcurata est, neque probabilem admodum sensum efficit. Duplex mihi sese obtulit loci expediendi ratio: altera, quâ signum distinctionis ponatur post *Θρησκείας*, ut sensus sit: *Persis ipsis antea mutuo nobis infestiores eramus, horum excursionibus molestiores erant accusationes illæ, sibi invicem ab utrâque sectâ intentatæ. Ex nostra civitate manifesta exempla tibi, imperator, præteritum tempus suppeditare potest.* Altera est ratio, quâ verba turbata statuamus et in hunc modum fortasse refingendā: *χαλεπώτεραι ἦσαν κατὰ τῆς πόλεως, τῶν ἐπιθροµῶν αἱ γραφαὶ ἐξ ἑκατέρας Θρησκείας· ὧν (vel ὡς) ὃ Θεοφ. κτλ.* Quæ conjectura jure audax et temeraria videretur, nisi auctoritate niteretur loci paralleli Or. XII. p. 161. A. qui in Duditianâ versione ita legitur: *magisque rempublicam afflixerunt delationes, quibus una religio adversus alteram grassabatur, quam in provincias nostras incursionibus omnium barbarorum.* — Ibid. ἀλλ' οἱ μὲν ὀπλιτεύουσιν, οἱ δὲ ἱππεύουσιν, οἱ δὲ ὀπλίζονται, οἱ δὲ σφενδονῶσι. Translatus est hic locus in Or. XII. p. 159. D. ubi Duditii versio ita habet: *sunt prætoriani milites, sunt legionarii, sunt qui ex equo depugnant, sunt qui pedestres rem gerant.*

Ex his itaque verbis medicinam nostro loco adhibiturus Petavius δορυφοροῦσιν pro ὀπλιτεύουσιν et ὀπλιτεύουσιν pro ὀπλίζονται reponendum censebat. Sed ejus correctio nulla ratione videtur esse probanda, quandoquidem et audacior est et Prætorianorum militum (τῶν δορυφόρων) mentio fit proximis Themistii verbis. Vulgatam lectionem defendi posse ostendit Spanhemius ad Julianum p. 111. pro ὀπλίζονται tamen proponens τοξεύουσιν, quod ego etiam suspicatus eram (fort. ἀκοντίζουσιν). Solet enim Themistius in ejusmodi exercitus partium enumeratione quatuor illa ὀπλίτας, ἵππεῖς, τοξότας, et σφενδονίτας conjungere v. c. Or. II. p. 37. Α. καὶ οἱ μὲν ὀπλίται ἐστήκασιν κεκλιμένοι ἐπὶ τῶν ἀσπίδων· οἱ δὲ ἵππεῖς ἐγκεχαλινωμένοι *) τοὺς ἵππους· οἱ δὲ τοξόται τὰ τόξα ἀνέντες· οἱ δὲ σφενδονίται χαλάσαντες τὰς σφενδόνας· ubi neminem, qui ad sensum paulo diligentius attenderit, non male habebit verbum ἐγκεχαλινωμένοι, pro quo arbitror legendum esse ἀποκεχαλινωμένοι, vel leniori emendatione ἐκκεχαλινωμένοι, quod posterius tamen an alicubi reperiatur ignoro equidem, pleraque certe

*) Ex hoc loco proficere possumus ad novam, quanquam fortasse non veriore, lectionem constituendam ap. Xenophontem de Exped. Cyri VII, 2, 21. διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐγκεχαλινωμένοις ἐφυλάττετο· si legeris ἐγκεχαλινωμένος, sensus habebitur facilis hic: *præ metu, interdium quidem equos in pascua mittebat, sed nocte, illis frenatis, sibi cavebat.*

Lexica non habent. Ceterum hujus exempli accessione augeri possunt ea, quæ de Perfecto passivo, Perfecti activi partes agente, post alios protulit Astius ad Plat. Remp. p. 586. Præter hunc locum jam a Spanhemio indicatum cf. Or. VII. p. 86. A. adhibeatur etiam Libanius Declam. LX. T. III. p. 308. R. Omiseram Or. XII. l. l. item conjungi verba σφενδονᾶν et τοξεύειν; post adposita enim Duditianæ versionis verba continuo sequuntur hæc : *sunt qui fundâ et sagittis hostem feriant.*

Or. VI. p. 73. D. ἄλλα γνώμη πρὸς ἐκεῖνον ὀρώσα, καὶ πρὸς τὸν ἐκεῖνου ζῆλον συντεταγμένη. Pro συντεταγμένη Heusdius v. cl. Specim. Crit. p. 105. verissime correxit συντεταμένη; et sic legi in codice 2688. monuit Boissonadius ad Marini Vit. Procli p. 71. Neminem fugit quoties in his vocibus confundendis librariorum luserit incuria. Vid. Wyttenbach. ad Eunapium T. II. p. 79. ed. Boisson. Schæfer. Append. ad Aristophan. Plutum ab Hemsterhusio edit. p. 509. Eâdem ratione corrigendus Themistius Or. V. p. 64. B. (νόμον ἔμφυχον) ἀπανταχοῦ πρὸς ἐκεῖνον ὀρώντα, πανταχοῦ πρὸς τὴν μίμησιν τεταγμένον· legendumque τεταμένον. Cf. Or. XI. p. 143. A. XVIII. p. 219. A. Quibus locis jam ab Heusdio occupatis add. XIII. p. 175. B.

P. 74. B. οἱ μὴδὲ τοῦ νόμου προαναγκάζοντος τοῖς τῆς φύσεως δίκαια ἡκολούθησατε. Lege προαναγκάζοντος. Præpositionum πρό et πρὸς in compositis permutatione nihil frequentius. Hujus causam exposuit Montefalconius Palæogr. Gr. p. 343. laudatus Schæfero ad Longi Pastoral. p. 117. Cf. Bæhrius Obs. in Plutarchi Artax. in Creuzeri Meletematt. P. III. p. 40. sq. ibique laud. adhibetur etiam Roetherus ad Jo. Lydum de Mens. p. 277. In Polemonis Or. II. §. 8. p. 74. ed. Orell. ἐκὼν (sc. Callimachus) πρὸς τὸν Δαρείου στόλον ἔστη, τὴν Ἀσίαν προσκαλούμενος, καὶ πᾶσαν ἐκ τῶν νεῶν ἐκχεομένην αὐτὸς εἰδέχετο· existimo veram lectionem προσκαλούμενος abiisse in προσκαλ. confusione solemni, de quâ videndi sunt Kuhnus ad Ælian. V. H. I, 24. et quos laudarunt Wernsdorfius ad Himer. p. 699. et Irmischius ad Herodian. T. I. p. 96. sq. Add. Reiskius ad Demosthen. Pro Coronâ in Schæferi Appar. T. II. p. 217. Courierius ad Luciani Asin. p. 308. et Poppo ad Xenoph. Cyr. Exped. VII, 7, 2. p. 413.

Or. VII. p. 94. A. ἑαυτοῦ στερεώτατος ἐνομίσθη. Harduinus sine caussâ στερεώτερος rescribi jubet provocans ad Or. X. p. 134. A. ubi est : ἑαυτοῦ φλογωδέστερος ἦν. Quâ in re ignorationem prodidit Atticæ elegantiae, quâ Superlativum cum pronomine αὐτοῦ vel ἑαυτοῦ loco Comparativi pas-

sim usurpant optimæ notæ scriptores. Quod quidem hodie adeo in vulgus notum est, ut vix operæ pretium putem amandare ad Hoogeveen-
num ad Viger. p. 68. sq. Wyttenbachium ad Plutarchi Moral. T. I. p. 285. ed. Lips. Jacobs. Anmerkk. zu Xenoph. Reitkunst. p. 107. et Davisium ad Maximum Tyr. T. I. p. 437. sq. R. qui nostrum locum adhibens Harduini correctionem ne mentione quidem dignatus est, uti neque Baguetus, qui eo etiam usus est ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 131.

P. 100. B: τὸν γὰρ ἐγκληθέντα μὲν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν, πραοτέρᾳ δὲ χρησάμενον τῇ παρὰ τῶν πολλῶν δυσμενείᾳ, οὔτε τιμῇ παραχρῆμα ἀφῆκας. Voces οὔτε τιμῇ abundare hoc loco ita sibi persuasum habuit Petavius, ut eas in versione prorsus omiserit. Mihi scribendum videtur οὐ τετιμημένον, vel eodem sensu propiusque ad vulgatæ scripturæ ductus ὅνευ τιμῆς. Postquam enim in præcedentibus dixisset Orator Valentem Philosophorum alterum (Maximum opinor) eripuisse quidem a furore militum, ipsum occidere volentium, et tamen, ut justæ eorum iræ satisfaceret, pecuniâ mulctavisse, ita pergit : *alterum iisdem criminibus accusatum, sed leviori aliquanto apud plebem invidiâ ne pecuniâ quidem damnatum continuo dimisisti.*

Or. VIII. p. 110. D. σφόδρα ἂν ἀπίστους νομίσαι

τοὺς ἐξευρόντας τὰ μεταξὺ συμβεβηκότα. Hujus loci sententiæ minus convenit ἐξευρίσκω, quod non de re verâ, sed fictâ usurpatur, plane ut Latinorum *comminiscor*. Equidem legendum proponerem ἐξειπόντας; ut illud εὐρίσκων, quod proxime sequitur, videatur in errorem induxisse librarium.

P. 113. B. οὐ γὰρ ἀγαπητὸν εἰ μὴ τῇ χρειᾷ, καὶ προσοίσομεν; Particulam γὰρ deleri vult Harduinus, citra necessitatem. Inservit enim illa plerumque interrogationibus, ut recte docuerunt Vigerus p. 493. ejusque Interpretes p. 410 et 429. Hoo-geveenus De Particulis Gr. C. XII. Sect. IV. p. 197. sqq. Cf. Irmischius ad Herodianum T. I. p. 720. sq. Reisigius in Enarrat. Sophocl. OEdip. Colon. p. CXIII. Buttmannus ad Philoct. vs. 327. p. 94. Stallbaumius ad Plat. Menon. p. 41. Atque οὐ γὰρ sæpe vehementer interrogare monet idem Vigerus p. 494. Exempla quædam Xenophontea dabit Poppo in Ind. ad Cyri Discipl. p. 574. Huc pertinere etiam videntur Lucianus Pseudologist. T. III. p. 575. οὐ γὰρ ἑμαῖδες τὸ ἀνέωγεν; fortasse Themistius Or. XXII. p. 273. C. οὐ γὰρ δὴ τῶν περιστερῶν μὲν αἱ ἐθάδες πολλάκις τινὰς καὶ ξένους ἐπάγονται quem locum ipse Harduinus cum interrogatione legi jubet. Porphyrius Epist. ad Marcellam cap. XXVI. in Orellii Opp. Vet. Græc. Sentent. T. I. p. 306. οὐ γὰρ

σῶμα ψυχὴν λογικὴν θετέον ; ubi interrogationis notam , quæ vulgo deerat , revocavit editor , multo rectius quam Marcklandus , qui eandem ponere tentabat ap. Demosth. Contra Aristocrat. p. 657. v. 29. οὐ γὰρ δὴ — πρόχειρον ἔχει· jure confutatus a Schæfero Apparat. T. IV. p. 95. Huc quodammodo trahi quoque potest loquendi formula Demosthenica οὐ γάρ ; de quâ videndi sunt Marcklandus et Schæferus Apparat. T. II. p. 668.

Or. IX. p. 122. D. λέγων τὴν δρόσον αὐτοῖς συνέσσειν καὶ τὴν θέμιν καὶ τὴν δίκην. De integritate vocis δρόσον et sponte mihi oriebatur suspicio et eam postea confirmavit comparatio alius loci p. 123. A. ἢ οὐχ ὁρᾷς αὐτῷ παρεδρεύουσιν μὲν τὴν θέμιν , συνακοῦσαν δὲ τὴν δίκην , τὸν νόμον δὲ συνόντα αἰεὶ. coll. XXV. p. 310. D. et Theagis apud Stobæum Serm. I. in Orell. Opp. Veter. Gr. Sentent. T. II. p. 310. Θέμις γε ὧν φαμίζεται (sc. ἡ δικαιοσύνη) , παρὰ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς , Δίκη δὲ παρὰ τοῖς χθονίοις , Νόμος δὲ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Quare nostro in loco corrigendum proponam : λέγων τὸν νόμον αὐτοῖς συνέσσειν. Etenim λόγοι ἐγκαρποι καὶ ὠφελίμοι non explicant verba δρόσον γλυκεῖαν , quæ est interpretis sententia ; ut singula potius opponi videantur duobus Hesiodi versibus supra a Themistio recitatis :

Τοῦ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεύουσιν ἑέρσην
Τοῦ δ' ἐπεὶ ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα·

totum locum itaque existimo sic esse distinguendum : καὶ ῥησέσθαι φησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσον γλυκεῖαν, καὶ λόγους ἐγκάρπους καὶ ὠφελίμους· λέγων TON NOMON αὐτοῖς συνέσεσθαι, καὶ τὴν Δέμιν, καὶ τὴν δίκην. Ad sententiam non inepte quis comparaverit Or. XV. p. 187. A. ὁ γάρ τοι πρόεδρος καὶ σύνδικος τῆς βασιλείας ὁ νόμος· ubi pro πρόεδρος legendum esse πάρεδρος censet Wernsdorfius ad Himerium p. 603. quam emendationem jam diu ante hunc protulerat Georg. Arnaldus de Diis Παρέδροις cap. 27. p. 189. Potest autem ea vindicari simillimis locis Or. VI. p. 79. C. οὗ πάρεδρος δίκη τε καὶ εὐνομία· ὃ παραστατοῦσιν αἱ Χάριτες, Εὐφροσύνη, καὶ Ἀγλαΐα, καὶ Εὐνομία (duo novissima verba delenda sunt), καὶ Θάλεια ἐρατεινή. XVI. p. 201. B. XVIII. p. 225. B. alioque Procli Comment. in Plat. Alcibiad. Pr. p. 220. Creuz. πάρεδρος γὰρ ὁ νόμος τοῦ Διὸς ὡς φησιν ὁ Ὀρφεύς. Unde in eam incido opinionem, ut etiam παρεδρίαν pro vulg. προεδρίαν rescribendum suspicer Or. XVII. p. 214. D. πανταχοῦ δὲ ὁ νόμος, καὶ ἡ Δέμις ἔχουσιν τὴν προεδρίαν. Observat enim Wytttenbachius ad Plut. Moral. T. II. p. 9. ed. Lips. nomen πρόεδρος Diis non tribui, πάρεδρος autem subinde ita ut a notione *assessoris, consiliarii, adjutoris*, ad notionem *auctoris, ducis, auspiciis* traducatur. Quæ autem a loco unde progressi sumus male aberat vox νόμος, eadem perperam legitur Or. XXX. p. 350.

C. οἱ μὲν ἀπωθοῦνται τὸν πόλεμον διὰ τὸν νόμον· ubi illa διὰ τὸν νόμον non expungenda, ut censet Harduinus, sed in διὰ τὸν γηπόνον mutanda videntur. Simile quid legisse Petavium credideris, cum vertat : *illi agriculturæ caussâ bellum respuunt.*

P. 125. B. καὶ ὅποσα ἂν περισκέψῃ σεαυτῷ, ἢ Θεῖος, ἢ βασιλεὺς, ἢ πατήρ, ἢ ἀνεψιὸς πρὸς ζῆλόν σε ἐκκαλέσεται. Voces ἢ βασιλεύς equidem non cum Harduino continuo ejiciendas existimaverim; nullam enim offensionem habebunt, si scripserimus ὁ βασιλεύς, ad Θεῖος referentes, ut Orator innuisse censeatur imperatorem κατ' ἐξοχὴν Valentinianum, qui ad imperium vocatus, sibi collegam adscivit fratrem Valentem.

P. 126. C. ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ βασιλεὺς, οὐχ ὅτι δοκιμώτατα φθέγγεται, προσκυνεῖται παρὰ τῶν ἄλλων. Ac primum quidem minus recte Petavius vocem οὐρανοῦ delendam censet; vindicari enim illa potest loco parallelo Or. I. p. 8. A. ὁ τοῦ ξύμπαντος οὐρανοῦ βασιλεὺς, σώφρων μὲν ἢ καρτερικὸς ἢ ἀνδρεῖος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ὀνομάζεται. Deinde vero idem pro τῶν ἄλλων vere correxisse videtur τῶν ἀνθρώπων. Quæ voces dici vix potest quam frequenter inter se permutentur. Vid. Valckena-rius Adnot. Critt. in loca quæd. N. F. p. 365. coll. Sluitero Lectt. Andocid. p. 106. Exemplum

turbatae ejusdem lectionis est Or. XIII. p. 161. C. σοφὸς ἀνθρώπου εὐνόμιζεν ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ, καὶ σοφώτατος τῶν ἄλλων. equidem enim suspicor scribendum esse τῶν ἀνθρώπων. Cf. Or. II. p. 27. B. Contra in Socrat. Epist. 32. p. 41. ed. Orell. προσήκει δὲ ἡμῶς ἐν ταύτοις πολὺ τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν. non cum Bremio p. 279. legerim τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, sed simpliciter τῶν ἄλλων; putaverim enim hoc loco non ad homines universe respici, sed tantum ad ceteros philosophi discipulos. In idem incidit Jacobsius Lectt. Stobens. p. 49. quem egregium libellum his omnibus perscriptis demum mihi inspicere licuit. Ceterum summi critici consensus facit ut conjecturae illi paulo plus tribuam. Sic apud Themistium Or. XIII. p. 175. A. καὶ οὐδὲ αἱ νύκτες αὐτῷ σκοτεῖναι καὶ ἀφελγεῖς τοῖς ἀνθρώποις. bene ὡς τοῖς ἄλλοις corrigit idem Jacobsius Addit. Anim. ad Athen. p. 33. et iterum Append. ad Porsoni Advers. p. 284. quam emendationem protulit etiam Courierius ad Luciani Asin. p. 244. Cf. Jacobs. Lectt. Stobens. l. l. nisi fortasse exciderit illud ἄλλοις, locusque in hunc modum restituendus sit ὡς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. Cf. Plato De Legg. II, 9. p. 666. et laudata Creuzero v. cel. Meletematt. P. I. p. 87. Memorabilis est vocis ἀνθρώπων corruptela Or. XXVIII. p. 341. D. καὶ ἐντεῦθεν πλείη μὲν γὰρ τούτων τῶν ἀνθρώπων. ubi Jacobsius ad Porsoni Ad-

vers. l. l. acute, ut solet, rescripsit τούτων τῶν ἀσμάτων. Idem vero proposuerat τούτων τῶν λόγων Animadv. ad Anthol. Gr. T. II. P. II. p. 420. *)

Or. X. p. 131. B. καὶ ὅστις οἶός τε πρὸς ἑαυτὸν ἄγειν εἰρήνην, οὗτος οἶός τε καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν πολέμους. Non dubito quin a manu auctoris fuerit πολεμίους. Externos enim hostes opponit interioribus h. e. libidinibus, ut infra C. τὸν θυμὸν λέγω καὶ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας, ἀντικαθήμενα γένη τῷ λογισμῷ καθάπερ Ῥωμαίοις (Hard. ed. Ρωμαῖοι) Σκύθαι καὶ Γερμανοί. Librariorum proclivitatem ab alterâ in alteram vocem aberrandi notavit Bastius Commentat. Palæogr. p. 834. Cf. qui et hunc laudat, Schæferus Appar. ad Demosth. T. I. p. 665. — Ibid. καὶ τοῦτο οὖν ἐγὼ Πλάτωνος θαυμάζω, καὶ ἔτι μᾶλλον, ὅταν διδάσκη· puto rescribendum esse ἐπὶ μᾶλλον, ut multo exquisitius. Hanc dictionem ex uno libro ap. Herodotum revocavit Werferus Obs. Critt. in Herodot. in Act. Philolog. Monac. T. I. Fasc. II. p. 158. ejusque bonitatem tuetur Bastius Lettre à Boissonade p. 147. laudatus Jacobsio

*) Horum verborum commutatio mihi in memoriam revocat aliam ejusdem generis ap. Maximum Tyr. Dissert. X. §. 3. T. I. p. 170. R. εἴ τις ἠγήσαστο Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον, ἢ νῆ Δία Ὀρφέα, ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τότε ἀνδρῶν· quo loco si quæ mutandi necessitas, pro vulg. ἀνδρῶν non ποιητῶν, jubente Marcklando, sed ἀοιδῶν videtur esse reponendum.

Obss. Critt. in Anthol. Gr. Act. Philolog. Monac. T. I. Fasc. III. p. 289. Cf. Lobeckius ad Phrynichum p. 48. et Goellerus ad Thucyd. VII, 76. T. II. p. 328. Ad eandem rationem restituendus Themistius Or. XXII. p. 279. B. οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ. XXVI. p. 318. B. αὐθιγότερον δὲ ἔτι μᾶλλον et Synesius Epist. 101. p. 240. C. εἰ τοίνυν οὐδὲ πλουτεῖς, ἔτι μᾶλλον εἰς φιλοσοφίαν ἴδε. Simile ἐπὶ πλέον sæpissime in ἔτι πλέον abiit. Vid. præter Werfer. et Jacobs. l. l. cc. quos laudavit Stallbaumius ad Platonis Euthyphron. p. 80. Apud Themistium Or. IV. p. 57. A. καὶ ἔτι μάλιστα ὑμᾶς προσαναγκάζων τῷ λόγῳ scribe ἐπὶ μάλιστα quam lectionem reperiri in Cod. Vales. testatur Boissonadius ad Marini Vit. Procli p. 95.

P. 132. C. ἀλλ' ὅταν ἐννοήσωμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἣς ἐγενόμην αὐτόπτης, τότε σοι (scr. μοι *)) κτλ. Corrigo ἐννοήσω μὲν quod vitium haud raro obvium deprehenditur itidem Or. I. p. 11. D. τὴν εὐδαιμονίαν ἀκούομεν ἐναργεστέραν κτλ. Legendum videtur

*) Contra Or. XXVII. p. 337. D. καὶ μὴ μοι τὴν Πειρήνην μηδὲ τὴν Ἀρέθουσαν ἐπιζήτει legendum esse μὴ σοι versio Latina docet, licet, ni fallor, verius correxeris μὴ τοι. Cf. XXII. p. 275. D. Similiter Or. IV. p. 56. D. ταῦτά τοι pro vulg. ταῦτά σοι rescripsit Petavius ad h. l. atque harum vocularum commutatione nihil frequentius esse discas ex Schæferi Meletematt. Crit. p. 53.

ἀκούω μὲν interpretis auctoritate, et Or. VII. p. 98. C. ubi ἐῶ μὲν pro vulg. ὀρώμεν palmaria est correctio Jacobsii ad Achill. Tat. p. 769. præferenda illa alteri ἐῶμεν e Cod. Vales. prolatae a Boissonadio ad Eunap. T. I. p. 315. Contrariâ ratione peccatum apud Olympiodor. Comment. in Plat. Alcibiad. Pr. p. 117. ubi pro ἔξο μὲν Cl. Creuzerus emendavit ἐξόμεν. Ceterum in literis male distrahendis aut conjungendis millies erraverunt librarii. De quo uberrimo fonte errorum, allatâ exemplorum nube, dixerunt Petavius ad Themist. p. 524. sq. Jacobsius Exercitt. Critt. Cap. II. T. I. p. 8. sqq. et ab eo laudatus Valckenarius in Diatrib. Euripid. Cap. XXV. Hîc duo exempla, quæ in promptu sunt, proferam. Ac prius quidem est ap. Maximum Tyrium Dissert. X. §. 2. T. I. p. 168. Reisk. ἀποκρίναιτο γὰρ ἂν αὐτῷ ὁ Ἀσκληπιὸς ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐ μεταποιοῦσιν οἱ χρόνοι—ἰατρικὴν δὲ ἂν ἀρκῇ ἐπομένην τῇ κράσει τῶν σωμάτων· ubi pro vulg. ἂν ἀρκῇ, in quâ nullus est sensus, Marcklandus conjiciebat ἰατρικὴν δὲ χρῆναι ἐπομένην. Mihi lenissima correctio se obtulit hæc : ἰατρικὴν δὲ ἀνάγκη ἐπομένην, *medicinam vero necessario secutam* etc. Alterum est in Juliani Or. I. p. 9. B. σὲ δὲ πρῶτον μὲν τοῦ πατρὸς, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς κρείττονα σαφῶς εὖ οἶδα καὶ δηλώσω· ad q. I. Wyttenbachio alias correctiones proponenti Bibl. Crit. P. IX. p. 81. miror pro εὖ οἶδα non venisse in mentem

σύννοια. Nam ut omittam solemnem permutationem vocularum εὖ et σύ, de quâ monuerunt Valckenarius Adnott. Critt. in loca quæd. N. F. p. 331. Jacobsius Obs. Critt. in Anthol. Gr. in Act. Philolog. Monac. T. I. Fasc. II. p. 132. ibique laudatus Schæferus ad Greg. Corinth. p. 295. εὖ et σύν frequenter confundi post Dorvill. ad Charit. p. 374. docuerat ipse Wytttenbachius Epist. Crit. Opp. Var. Argum. T. I. p. 10. Schæferus ad Wytttenbachii Julianea p. VIII. conjecerat ἐξοια. Sed vulgata lectio non amplius sollicitanda viro doctissimo fortasse videbitur, cum ad Pseudo-Demosth. Philipp. IV. p. 147. v. 11. similem locutionem εὖ οἶδα ἀκριβῶς tueatur Appar. T. I. p. 651.

P. 133. A. καὶ, ὡς ἔειπεν, ὑπὲρ Σκυθῶν ὑμεῖς ἐχειροτονήσατε φιλοσοφίαν τὴν μόνην θείαν τε οὖσαν καὶ δίκαιον θυμὸν καταπραΰνειν. Corruptelæ aliquid latere in hoc loco suspicor, sed omnia sana erunt, si scripserimus τὴν μόνην οἰάν τε οὖσαν καὶ δ. θ. κ. hâc sententiâ : *quæ sola valeret vel justam iram mitigare.* Illud οἰός τε oblitteratum pariter Or. I. p. 9. A. μόνος γάρ ἐστι τὸ θαυμάζειν αὐτόν. ubi Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 316. emendabat μόνος γάρ οἰός τε θ. α. Sed Or. X. p. 137. A. καταδραμόντες ὅσα τε ἦν οἶον. non lubens accesserim Harduini correctioni ὅσα οἶον τε ἦν. scriberemque potius ὅσα γε οἶον ἦν, vel leniori mutatione ὅσα γε

ἣν οἶον· nam quamvis in hâc locutione verbum ultimo loco poni soleat , non desunt tamen exempla , ubi vel in mediâ periodo primum locum obtinet. vid. Hoogeveenus ad Vigerum P. 121.

Or. XIII. p. 163. A. ἀντεμαντευόμεν ὡς θαυμαστά εἶη — καὶ προσφύεστερα τῷ ἔρωτι καὶ τῶν ἐρώντων ἐμαυτῷ δὲ συμπεσόντα οὐδὲ πώποτε ἐνεώρων. Verba προσφύεστερα τῷ ἔρωτι καὶ τῶν ἐρώντων quid sibi velint , me non satis adsequi fateor. Aliquando suspicabar illa sic esse refingenda : καὶ προσφύεστερα τῷ ἔρωτι ἢ τοῖς ἐρώσιν· ἐμαυτῷ δὲ κτλ. ut sententiæ hæc sit vis : *vicissim divinabam admirabilia illa esse — et amorī magis insita quam amantibus ; mihi autem nondum evenisse cernebam.* Quo loco notanda est particula δέ eâ notione usurpata , quâ pro γάρ poni multi improprie dicunt , veluti Vigerus p. 543. Locella ad Xeneph. Ephes. p. 171. Werferus Obs. Critt. in Herodot. in Act. Philolog. Monac. T. I. Fasc. I. p. 113. Buttmannus ad Sophocl. Philoct. vs. 507. p. 111. Göllerus ad Thucyd. I, 77. T. I. p. 153. et Bothius ad Euripid. Iphig. in Aulid. vs. 983. p. 633. Utriusque voculæ discrimen attigit Jacobus ad Luciani Toxar. p. 117. et adcuratius explicuerunt ab eo laudati Hermannus ad Viger. p. 845. et Voigtlaenderus ad Luciani Dialog. Mort.

XIII, 3. Cf. Bremius Addend. Anim. ad Socrat. Epist. p. 323. ed. Orell. et Schæferus Appar. ad Demosth. T. II. p. 129. Ceterum si cui aptior hoc loco videatur particula γάρ, ejus sententiæ non valde repugnabo. Notum est enim quam facile γάρ et δέ inter se commutentur. Videndi præter Jacobum et Bremium ll. ll. Zellius Obs. in Aristot. Ethica, in Creuzeri Meletematt. P. II. p. 80. et Monkius ad Euripid. Hippol. vs. 876. p. 110.

P. 166. C. τοσοῦτον ἄρα αὐτῷ κάλλος περίεστιν, ὥστε κτλ. Licet nominativus κάλλος nihil habeat, quod offendat, maluerim tamen genitivum κάλλους, perpetuo probatissimorum auctorum usu, quem Philostrateis maxime exemplis adstruxit Boissonadius ad Heroica p. 8. ubi amandavit ad Wyttenbachium in Julian. p. 207. (Bibl. Crit. P. X. p. 52. sqq.) ipse vicissim ab eo laudatus in Cur. Posterior. P. XII. p. 87. Cf. Interpp. ad Aristænet. p. 144. sq. ed. Boisson. Schæfer. Appar. ad Demosth. T. III. p. 329. et ita constanter Themistius Or. VIII. p. 111. B. τοσοῦτον ἄρα σοι τῆς ἀρετῆς ταύτης περίεστιν. XXII. p. 278. D. τῇ δὲ ἄρα τοσοῦτον κακουργίας καὶ δεινότητος περιῆν. Constantii Or. De Themist. p. 22. D. καὶ τοσοῦτόν μοι τοῦ γιγνώσκειν τὸν ἄνδρα περίεστιν. quem locum exhibui ex emendatione Wyttenbachii ad Julian. l. l. Arti-

culus enim ante γινώσκειν in editt. deest. add.
Synesius Dion. p. 48. D. τοσοῦτον αὐτῷ τοῦ νοῦ περιῆν.

P. 167. C. ὥσπερ ἂν εἴ τις γυναικὸς ἐρασθεὶς καλῆς
καὶ γενναίας, φυκίων μὲν ἐπιμνησθεῖν, καὶ ἀγχούσης, καὶ
ἐντριμμάτων, καὶ τῶν *** ὥς πλεῖστα αὐτῇ παρεῖναι.
Jacobsius ad Achillem Tatium p. 606. ex cod.
Ambros. corrigit ἐπιμεληθεῖν et sequentia existimat
ita esse legenda : καὶ τῶν ἄλλων ὅσα πλαστὰ αὐτῇ
παρεῖν (novissimum etiam, ut videtur, ex eodem
cod.). Cujus quidem conjecturae veritati nihil
detractum velim, videant tamen eruditi lectores
an ego temere conjecerim : φυκίων μὲν ἐπιμελη-
θεῖν, καὶ ἀγχούσης, καὶ ἐντριμμάτων, καὶ τῶν τοιούτων
ὅπως ὥς πλεῖστα αὐτῇ παρεῖν. Verbum ἐπιμελεῖσθαι
oblitteratum etiam videtur apud Polemonem
Declam. II. §. 22. p. 88. Orell. cui, hanc oppor-
tunitatem nactus, restituere tentabo. Οὗτός ἐστιν
ὁ τὴν πρόθεσιν αὐτῶν ποιούμενος, καὶ καλῶν ἐπὶ τὸν λόγον,
καὶ παντὸς ἐπικαλούμενος τοῦ τάφου. Sophistam dedisse
puto ἐπιμελούμενος τοῦ τάφου. — Ibid. D. τοῦ γὰρ
τοιούτου ἔρωτος μέγα ὄφελος ἢ ἐρωμένη. Piersonus ad
Moer. Attic. p. 49. emendabat. τί γάρ et τῇ ἐρω-
μένη. Sed vulgatam contra eum defendit Ja-
cobsius Epist. ad Göller. p. 282. ipse tamen
conjiciens : τοῦ γὰρ τοιούτου ἔρωτος οὐ μέγα ὄφελος ἢ ἐρω-
μένη. Equidem posteriorem Piersonianæ lectionis
partem recipiens scripserim : οὐ γὰρ τοιούτου ἔρω-

τος μέγα ὄφελος τῇ ἐρωμένῃ. Similis constructio recurrit Or. XXIV. p. 309. A. οὔτε κάλλους ὑπερβολῆς ὄφελος μέγα τῷ κεκτημένῳ. Cf. XI. p. 149. C. VII. p. 88. B.

P. 173. A. οὐδὲ γὰρ ὅσα ἐγὼ λέγω, μόνῳ ἐμαυτῷ ἅπαντα λέγω. Deesse aliquid in hoc loco, in contextu quidem significatur asterisco, neque tamen quidquam de supplendâ lacunâ monetur in notis; sustuleris autem vitium facillime hâc correctione : μόνου ἐμαυτοῦ ἅπαντα λέγω. — Ibid. D. Καὶ ὁ μὲν Φοῖνιξ ἐκεῖνος ἐκαλλωπίζετο. Harduinus interpretis Latini auctoritate et ipso sensu jubente ante ἐκαλλωπίζετο inseri vult οὐκ εἰκότως· quam lectionem germanam quidem esse, sed latere in ἐκεῖνος suspicor; quod idcirco induxerim. Neque enim quemquam illud morari debet, quod interpretes reddiderit : *Phœnix autem ille*, cum supra D. ubi est : οἷας ὁ Φοῖνιξ τροφῆς (ita legendum ex Cod. Ambr. cum Jacobsio ad Achill. Tat. p. 788. pro vulg. τροφῆς) ὑπομιμνήσκει τὸν Ἀχιλλέα· ille pariter vertat : *cujusmodi alimenta in memoriam Achilli Phœnix ISTE revocat*. Quamquam non diffiteor illud ἐκεῖνος ita accipi posse ut eleganter sit cum emphasi positum, de quâ vid. Boissonad. ad Eunap. p. 377. et in Addend. p. 596.

P. 176. C. καὶ πλείους τὸν Ῥῆνον περαιούσιν τῶν πάλαι

ληϊζομένων. Harduinus lacunam more suo supplementus post περαιούσιν addendum putat ἐργασόμενοι vel γεωργησόμενοι. Mihi venit in mentem : καὶ πλείους τὸν Ῥῆνον (f. add. νῦν) περαιούσιν δωροφοροῦντες τῶν π. λ. Orator enim interjectis paucis versibus ait : ἀντὶ γούν τοῦ ληστεύειν οἱ βάρβαροι δωροφοροῦσι. Neque dissimilem admodum ab eâ, quam proponimus, lectionem secutus est Petavius cum reddat : *pluresque jam colendi ejus gratiâ, quam olim ad prædandum, Rhenum trajiciunt.* — Ibid. D. οἱ μὲν (sc. Gigantes) πέτρας, οἱ δὲ δρυς, οἱ δὲ ἄλλο ἕκαστοι ὄπλον ὠπλισμένοι παρὰ τῆς τέχνης. Vulgata lectio sensum efficit, in quo facillime acquiescere possis. Fortasse quis tamen conjecerit : παρὰ τῆς τύχης, hâc sententiâ : *hi saxo, illi quercu, alii aliis armis, quæ sors obtulerit, instructi.* Voces autem τέχνη et τύχη sæpius inter se commutatae, cum apud Themistium Or. V. p. 63. D. et XXII. p. 275. D. tum apud alios scriptores, vid. Schæfer. ad Dionys. Halic. De Comp. Verb. p. 61.

Or. XIV. p. 184. A. τότε ἀληθινῶς ἔσται δευτέρα Ῥώμη σὴ πόλις. Nemo usu quidem et scientiâ Græcæ rationis præditus non sentit necessitatem Articuli, qui in ed. ante σὴ deest; et in eo omit- tendo millenis vicibus fuit a librariis peccatum. Vid. Bastius Epist. Crit. Append. p. 3. Schæfer-

us ibid. et ad Gregor. Corinth. Ind. Lat. p. 1048. Eadem corruptela multis Themistii locis inhæret, quorum nonnullos hac occasione liberabo. Or. III. p. 40. C. τῇ δὲ ἐπονύμῳ μὲν τοῦ σοῦ πατρός, ἔργῳ δὲ σῇ μᾶλλον κτλ. scribe ἔργῳ δὲ τῇ σῇ. ibid. p. 41. A. αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ὅλη ὁ σὸς (vulg. ὅλη σὸς) στέφανος. IV. p. 54. C. οὐκ εἰς τραπέζας ἐπικύψαντες (f. τὰς) βασιλικάς. XXI. p. 255. A. ὅς τὰ ἔργα (τοῦ videtur addendum) τῶν Αἰτολῶν βασιλέως ἐφθειρε. XXIII. p. 289. B. τὸ μὲν ἐπαρκεῖν ἀπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς θεομένοις. haud dubie rescribendum τοῖς ὁμιληταῖς τοῖς θεομένοις. XXVII. p. 334. C. καίτοι καὶ στρατηγὸν ἐν Σαλαμῖνι τραφέντα προτιμᾷ Ὅμηρος τοῦ Μυκηναίου. τὸν ante ἐν Σαλ. excidisse videtur.

Or. XV. p. 185. A. ἐπειδὴ δὲ ἔχω λόγους εἰσφέρειν τῶν Ὀμήρου εἰρηνικωτέρους, τῶν δὲ Ἡσιόδου βασιλικωτέρους. Harduinus rescribit τοὺς τῶν μὲν Ὀμήρ. Sed ejusmodi loci notandi potius quam statim corrigendi. Cf. Or. XI. p. 152. A. εἰς τὸν νεῶν τὸν τῷ ὀνόματι Κωνσταντίνου, τῷ δὲ ἔργῳ Οὐάλεντος ἤδη. XXIII. p. 296. B. ἐγοητεύθησαν ὑπὸ τοῦ λόγου ὃν ξυνέγραψε Πολυκράτης, Ἄνυτος δὲ ἐμισθώσατο. Et μέν sequente δέ sæpius omitti docuerunt Interpp. ad Viger. p. 536. ed. Herm. Cf. Monkus ad Euripid. Hippol. vs. 592. p. 75. et Krügerus ad Xenoph. Cyri Exped. II, 5, 9. p. 123. III, 4, 7. p. 171.

P. 189. A. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (sc. Plato) τὴν δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως ὁμοίωσιν λέγει πρὸς τὸν Θεόν. Platonis sententia ad quam respicitur exstat in Theæteto pag. 176. B. φυγὴ δὲ ὁμοίωσις Θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν — δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Ex eodem loco iterum profecit Themistius Or. II. p. 32. D. ὅτι μηδὲν ἄλλο ἐστὶ φιλοσοφία, ἢ ὁμοίωσις κατὰ τὸ δυνατόν Θεῷ· ubi Cod. Vales. enotante Boissonadio ad Marini Vit. Procli p. 103. exhibet : ἢ ὁμοίωσις Θεοῦ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ· quam lectionem haberi etiam in Cod. Ambros. testatur Jacobsius Lectt. Stobens. p. 93. Horum igitur librorum auctoritate vocem Θεῷ, quæ vulgo ad finem rejicitur, equidem ante κατὰ δυνατόν retrahi maluerim. Altera autem vox ἀνθρώπῳ, quâ libri editi carent, licet eam necessariam non esse ex adpositis Platonis verbis efficiatur, defendi tamen potest alio ejusdem loco De Rep. X. p. 613. καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι Θεῷ· ubi Astius p. 624. posteriorem Themistii locum commodè adhibuit. Cf. Or. XIX. p. 226. D. Vid. Wyttenbachius ad Plut. Moral. T. I. p. 198. ed. Lips. et ad Eunapium Nov. Addend. T. I. p. LI. Boisson. coll. quoque Creuzero ad Plotin. p. 288. sq. et p. 346.

P. 194. B. κηρῶν ἔμπλεοι (sc. πίθοι) ὁ μὲν ἐσθλῶν, δὲ δειλῶν. Recte sibi opponi ἐσθλῶν et δειλῶν

propterea hoc loco monendum videtur, quod similitum vocum compositio displicuit doctissimo Mareklando ap. Maxim. Tyr. Dissert. VIII. §. 3. p. 135. R. φοβερὸν μὲν δειλοῖς, ἡμερον δὲ ἀγαθοῖς· ubi pro δειλοῖς sine caussâ legendum proponit φαύλοις. Sic in Pythagor. Aur. Carm. vs. 44. Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσει· χρηστὰ δὲ, τέρπου· vulgatam lectionem δειλὰ pro δεινά, quod non nulli receperunt, merito tueri videtur Glandius ad h. l. in Orellii Opp. Veter. Græc. Sent. T. I. p. 473. Hanc vocis δειλός significationem et oppositionem cum ἐσθλός et ἀγαθός egregie illustravit Valckenarius ad Euripid. Phoenissas vs. 1011. p. 353. Cf. Buttmann. ad Sophocl. Philoct. vs. 457. p. 106. Perperam autem δειλούς editur ap. Nostrum Or. XIII. p. 165. B. pro quo Harduini correctionem θεϊκούς minus veram existimaverim alterâ Διτούς, propositâ a Piersono ad Mær. Attic. p. 186.

P. 196. B. ὁπότε ἐπιδραμόντες τοῦ δίφρου αὐτὸν ἐκβαλοῦσιν οὗ ἐπιβέβηκε. Recte quidem haberet Indicativus particulæ ὁπότε junctus, si de re certâ, aut de tempore, non de conditione quâdam ageretur. Vid. Hermannus ad Viger. Append. p. 915. sqq. Possis emendare ὁπότε—ἐκβάλοιεν, *quotiescumque—deturbare velint*. Nisi mavis μή ποτε—ἐκβαλῶσιν, motus interpretis auctoritate reddentis: *ne in currum insilientes cui insidet, ipsum inde deturbent*.

Or. XVI. p. 207. B. σκοπούντων εἰς ὅ,τι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται, κωλύειν δὲ οὐδενὸς ἐγχειροῦντος. Scribo κολούειν, cujus verbi usum egregie, suo more, illustravit Wyttenbachius ad Plut. Moral. T. I. p. 415. sq. ed. Lips. Cf. Stallbaumius ad Platonis Dialog. Select. Vol. I. Sect. I. p. 88. ibiq. laud. Idem revocandum videtur Or. V. p. 70. B. καὶ διὰ τοῦτο τὰς μὲν προάγει, τὰς δὲ κωλύει. legendum-que κολούει. item apud Synesium Epist. 128. p. 264. C. πρὸς φιλοσοφίαν ἡμῶν συντελέσεις τὸ μέρος τὸ σὸν, ὅσον Πλάτων ἡγεῖται παρὰ τῆς ἀτιμίας κωλύεσθαι. corrige κολούεσθαι. Contra Or. XXII. p. 276. C. λεκτέον δὴ καὶ περὶ τῶν ἐν φιλίᾳ γιγνομένων ἀμαρτημάτων, ὅπως τε αὐτὰ χρὴ κολούειν, καὶ ὅπως ἰᾶσθαι εἰ ξυμβαίνοι. facile quivis mecum reponet κωλύειν. Ceterum de solemnī horum verborum confusione præter Wyttenbachium l. l. monuit Jacobsius Epist. ad Göl-ler. p. 370. et Lectt. Stobens. p. 41.

P. 212. B. σταθμοὶ δὲ ἐγείρονται, καὶ ἐπαύλεις· καὶ γῆ πάλαι καταπυκνοῦται ῥαστώνῃ. Primum quidem ἐγείρονται minus recte interpretes reddit: *instituuntur*, cum sit hoc loco *restituuntur*, post calamitatem eriguntur. De quâ verbi potestate, Himerio in primis familiari, exposuit Wernsdorfius ad eund. p. 186. Deinde in sequentibus pro πάλαι, quod sine dubio corruptum est, legendum suspicor πάλιν, aut πολλῇ, ut referatur ad

ῥαστώνη. Verum Or. XVII. p. 340. C. καὶ δεῖ σοι
 πάλιν μακροτέρας ἀποδημίας· corrigendum videtur πολὺ
 μακροτέρας ἀπ. Sic Or. XVIII. p. 218. D. οἱ πάλαι
 mutandum in οἱ πολλοί merito censuit Petavius ad
 h. l. et contra Or. XV. p. 191. A. πάλαι pro
 παλαιόν revocavit Porsonus ad Euripid. Med. vs.
 140. p. 30. ed. Lips. Confusionem adverbiorum
 πάλιν et πάλαι nuper attigit Grauertus ad Aristidis
 Declam. Leptin. p. 173.

Or. XVII. p. 215. C. τρις ἐξέπεσεν (sc. Plato)
 εἰς Διονύσιον καὶ Σικελίαν. Hic locus, si sanus esset,
 merito comparari posset cum memorabili illo
 Thucydidis VI, 95. ἐξέπεσον Ἀθηναῖς· adeoque
 esset vertendus : *ter e patriâ expulsus confugit
 ad Dionysium et in Siciliam* ; qui sensus histo-
 ricæ rationi manifesto repugnat. Interpretem
 legisse εἰσέπεσε putaveris cum reddat : *ter in Dio-
 nysium et Siciliam delapsus est*. Sed Themistium
 haud ambigam hunc in modum scripsisse : τρις
 ἔπλευσεν εἰς Διονύσιον κ. Σ. Cf. Or. VIII. p. 105. A.
 καὶ οὐκ αὐτὸν Πλάτωνα μάρτυρα παραστήσασθαι· ὡς
 ἐκεῖνος μὲν πλέων ὡς Διονύσιον. XXIII. p. 285. C.
 Πλάτωνος δὲ οὐ μέχρι νῦν καταβοῶσιν, ὡς τρις πλεύσαντος
 εἰς Σικελίαν.

Or. XVIII. p. 219. C. καὶ οὐκ ἐφίστης μόνη τῇ εἰς-
 πράξει ἀρχὴν τινα καὶ στρατιώτην. Turbat sensum vox

μόνη, pro qua certâ correctione legendum esse ταύτη abunde docent duo loci paralleli Or. XI. p. 143. D. καὶ οὐκ ἐπιστήσει ἀρχὴν τῇ εἰσπράξει ταύτη οὐδὲ στρατιώτην. et XV. p. 194. C. καὶ οὐκ ἐπιτρέπεις τὴν εἰσπραξιν ταύτην ἀρχῇ τινι οὐδὲ στρατιώτῃ.

P. 221. D. πλοῦτον ἄκαρπον καὶ ἀβλαστῆ, καὶ οἱ εὐποροῦντες τι λιμῶ ἀπολείσθαι. Petavius pro τι probabiliter conjecisse videtur τῷ; nisi illud potius delendum sit, ut ex proximis literis in εὐποροῦντες ortum. Porro posterius καί suspicor mutandum esse in ὥς, ut sententia obtineatur hæc : *opes infructuosæ adeo ac steriles, ut qui iis abundant, fame intereant.* De ellipsi particulæ οὕτως in hac constructione egregia est annotatio Wytenbachii ad Juliani Or. I. Bibl. Crit. P. X. p. 63. Cf. Heindorfius ad Platonis Protagor. §. 14. p. 478. quem Platonis locum tamen vide qua ratione expediat Vigerus p. 558. ed. Herm. Quod vero attinet ad confusionem particularum ὥς et καί, de eâ videndi Schæferus Meletematt. Crit. p. 73. Osannus ad Philemon. Reliq. p. 19. Boissonadius ad Eunap. p. 566. Bothius ad Euripid. Hercul. Fur. vs. 719. p. 648. et Jacobsius Lectt. Stobens. p. 91. In Themistii Or. II. p. 38. D. σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς κτλ. Cod. Vales. teste Boissonadio oper. I. p. 462. exhibet γὰρ καί. male; illud καί ortum videtur ex priori syllabâ voculæ ὥσπερ.

P. 222. B. τό, τε δὴ ὑψηλόνουν — ζητεῖτε ἄρα παρὰ τοῦ λόγου. Quanquam non ignoro μέν et τέ subinde sibi opponi; vid. Poppo Obs. Critt. in Thucyd. p. 26. Goeller. ad eund. II, 84. T. I. p. 320. Zeunius ad Viger. p. 537. Matthiæ Gr. Gr. §. 622. ed. 2. Poppo ad Xenoph. Cyri Discipl. VII, 1, 45. p. 424. cf. etiam Buttmann. ad Sophocl. Philoct. vs. 1424. p. 182. et Bothius ad Euripid. Cyclop. vs. 41. p. 296. prætulerim tamen τὸ δὲ δὴ, quam formulam Themistio aliisque scriptoribus usitatissimam illustravit Boissonadius ad Philostrati Heroic. p. 308. add. quos laudant idem ad Nicet. Eugen. p. 367. et Jacobus ad Luciani Toxar. p. 48. Quod autem observat Toupius Emendat. in Polluc. T. IV. p. 364. in δὲ δὴ alterum sæpius ab altero absorberi, hoc confirmatur etiam duobus Themistii exemplis Or. XXI. p. 258. A. τὸ δὲ ἐν ταῖς πράξεσι· ubi τῷ δὲ δὴ ex cod. Monac. rescripsit Jacobsius Epist. ad Göller. p. 275. ibid. p. 259. A. ἔστι δέ τι· cod. Vales. habet : δὲ δὴτι, teste Boissonadio ad Nicet. Eugen. l. l. item ap. Proclum Comment. in Plat. Alcibiad. Pr. p. 188. pro αἱ δὲ ζητήσεις libri duo dant αἱ δὲ δὴ, non improbante ad h. l. Clar. Creuzero. In quibusdam Themistii locis τε ponitur, pro quo si δέ legeretur, non offenderet, veluti Or. XXII. 267. C. ἔοικε τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν ὅντως ἕκαστον εἶναι κινδύνῳ κεκαλυμμένον, μηδέν τε ἄκρατον τοῦ ἐναντίου. ibid. p.

273. B. ἐπεὶ καὶ μέγας ὁ ἀγὼν· τό, τε θηρεύμενον οὐ
 λαγωὸς κτλ. quem usum particulæ copulativæ τε,
 cum adversativa δέ requiri videatur, Aristotelicis
 exemplis adstruxit Zellius Obs. in Ethic. Lib. I.
 in Creuzeri Maletematt. P. II. p. 100. et in Ad-
 dend. p. 106. coll. Comment. ad ead. T. II. p.
 116. sq. Nisi nostri loci potius pertineant ad
 frequentiore usum simplicis τε, de quo monue-
 runt Vigerus p. 518. et Hermannus ad eum-
 dem p. 835. Cf. Or. XXIII. p. 285. A. αὐτός τε
 γὰρ ὁ Μνησάρχου. XXIV. p. 303. B. πλόκαμοί τε, οὐδὲ
 ἄφροτοι μεθίσενται πλανᾶσθαι. Ibid. C. ἀλλὰ καὶ ἐπανθῆ-
 μὲν ἐρύθημα — βλέμμα τε αἰδοῦς γέμει κτλ. Exempla
 ex Plutarcho congegit Bæhrius ad ejusd. Pyr-
 rhum p. 158. Apud Libanium Declam. XXII.
 T. II. p. 8. R. ἦν οὖν ἀκοίειν πολλῶν οὐ βοώντων μὲν,
 οὕτως δὲ λεγόντων· σωτηρίας δὲ εἶναι ταῦτα σημεῖα, καὶ τοῦ
 μὴ διὰ τραχήλων διαδραμεῖσθαι ξίφη· equidem δὲ post
 σωτηρίας non ejecerim cum Reiskio, sed mutave-
 rim in τε, quod sequenti καί bene opponatur.
 Hæ particulæ millenis vicibus inter se permuta-
 tæ. Adeantur Porsoni Indices ad Euripid. Hecub.
 Orest. Phœn. et Med. ed. Lips. Cf. etiam Bois-
 sonadius ad Herodiani Partit. p. 43. et Schæ-
 ferus ad Longi Pastoralia p. 402.

Or. XIX. p. 228. B. ἀρκτέον δὲ ἡμῖν οὐκ ἔνθεν
 ὄθενπερ Ὅμηρος παραγγέλλει. οὐ γὰρ μῆνιν ἄσπεσθε κτλ.

Nemo non videt scribendum esse ἀρκτέον δὲ ὑμῖν. Eâdem ratione corrigendi plurimi Themistii loci Or. XIII. p. 173. C. ἀποδίδωμι γὰρ, ἔφη, τὴν πόλιν ἡμῖν, ὦ Ἀλεξανδρεῖς. XIV. p. 183. C. μείζων ἡμῖν περιγίνεται. XXVII. p. 332. C. ταῦτα δὲ ἐπῆλθε μοι πρὸς ἡμᾶς λέγειν. Quibus in locis pronomen secundæ personæ haud dubie revocandum est. Contra Or. IV. p. 62. C. ἐνδεῖ ὑμῖν· legendum ἡμῖν cum interprete. Sed ibid. p. 60. A et C. ubi contextus exhibet ὑμῖν et in interpretatione redditur *nobis*, jure dubius hæreas utrum alteri sit præferendum. Sic Or. XIII. p. 178. C. ὀπηνίκα ἡμῖν ὁ πλοῦς ἄκλυστός ἐστι· et XXIV. p. 301. B. ποικίλας ἡδονὰς ἡμῖν μηχανῶνται· ubi, licet in priori loco ὑμῖν, et in posteriori ὑμεῖς præcesserit, atque in hoc etiam ὑμᾶς continuo sequatur, nihil tamen mutandum existimo, imitatus simillimâ in caussâ prudentiam Wolfii ad Demosth. Leptin. p. 274. sq. Idem statuo de loco Or. XVII. p. 216. B. οὕτω καὶ ἡμᾶς αὐτῶν πλουτεῖν ἀξιοῖ· ubi interpretes ὑμᾶς vertendo expressit. Videndus de istorum pronominum commutatione idem Wolfius lib. memor. p. 261. Tetigit etiam hunc abusum Schæferus Appar. ad Demosth. T. I. p. 192.

P. 230. A. καὶ τοι τῆς φύσεως ἔγκλημα ἦν τοῦτο, ἢ τοῦ ἀνθρώπου. Petavius vertit tanquam abesset particula ἢ, quam ideo in contextu asterisco notavit.

Defendi tamen illa potest statuendâ ellipsi *μᾶλλον*, ut sensus ita concipiatur : *atqui hoc erat naturam magis quam hominem arguere*. Ejusdem constructionis exempla habentur hac ipsâ Or. p. 231. C. ταύτην ἐγὼ τὴν μεταμόρφωσιν ἠγάσθην, ἢ ἣν παρ' Ὀμήρῳ μετεμόρφωσεν Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσεύα. et I. p. 13. B. φιλανθρωπίας γὰρ ἴδιον εὔποιεῖν, ἢ κακῶς. Alia affatim suppeditabit L. Bosius in Ellipsis Græc. p. 769. sqq. ubi notatur etiam Themistius Or. I. p. 14. A. Cf. Vigerus et Zeunius p. 416. ibiq. Hoogeveenus p. 409. Boissonadius ad Marini Vit. Procli p. 78. Orellius ad Polemon. Declam. I. p. 22. Zellius ad Aristotelis Ethica T. II. p. 77. sq. Bremius ad Lysiae Or. Select. p. 171. Welckerus ad Theognid. Reliq. p. 93. Consuli autem in primis merentur, quæ de hac ellipsi, quæ dicitur, adverbii *μᾶλλον* disputavit Hermannus de Ellipsi et Pleonasmō, Append. ad Viger. p. 834. et Opusc. T. I. p. 208. sqq.

Or. XX. p. 238. C. ἀθλητὴν δὲ ὁμοίως καταγέλαστον εἶναι, ὅστις ἐπιδεικνύμενος τοὺς ἀλκτῆράς τε κτλ. Boissonadius ad Philostrati Heroica p. 398. pro ἀλκτῆρας corrigit ἀλτῆρας, hujus scripturæ bonitatem vindicans binis Themistii locis : Or. XV. p. 186. A. et XXIII. p. 291. B. Nos eâdem operâ restituamus Or. XV. p. 186. C. τοῖς μὲν γὰρ λύκοις ἀγαπητὸν — διαφυγεῖν τοὺς κύνας, ταὶ τοὺς ἀλτῆρας.

perperam enim editur ἀλκτῆρας; quam vitiosam scripturam non nulla Lexica sequuntur, cum ipso H. Stephano Thes. L. Gr. T. I. c. 331. D.

Or. XXI. p. 248. D. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρορῶμεν καὶ οὐκ οἴομεθα ξυνέχειν. Postremum verbum, a Petavio jure damnatum, Andr. Schottus Obs. Human. Lib. V. c. 6. p. 219. pro *referre* et *interesse* exponendum ducebat hoc modo: *in hominibus vero negligamus, neque in iis referre arbitremur*. Equidem conjeci συμφέρειν, licet minime displiceat Jacobsii emendatio ξυντελεῖν, prolata in Epist. ad Göller. p. 256. Simplex ἔχειν fortasse oblitteratum ap. Maximum Tyr. loco fere conclamato et varie a VV. DD. tentato, Dissert. XXV. §. 2. T. II. p. 5. R. σὺ μὲν γὰρ δῆμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιμνης, τούτῳ δὲ ἐξαρκέσει ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔσθῃ. Marcklandus dubitanter conjecerat: ἐξαρκέσει, ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔχη, *huic vero satisfaciet, si res nostræ prosperæ sint*. Ex hac conjecturâ ad aliam profeci, quæ an sit verisimilior, legentium judicio relinquo. Est autem hæc: ἐξαρκέσει, ἂν ἀπλῶς τὰ ἡμέτερα ἔχη, *huic vero sufficiet, si simpliciter bona nostra obtinuerit*. Quod si autem cui minus probetur, quod καλῶς in ἀπλῶς mutaverim, tuebor me auctoritate Wyttenbachii, qui et ipse Bibl. Crit. P. X. p. 7. in Juliani Or. I. p. 13. A. καλῶς pro ἀπλῶς rescripsit.

P. 258. A. καίτοι τὸ μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι ψεῦδος αὐτῷ μόνῳ βλαβερόν τῷ ψευδομένῳ, τὸ δὲ ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἢ κατ' ἄλλου ἀδικία. Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 309. primum illa sic refingebat : τὸ δὲ δὴ (hoc ex Cod. Monac.) ἐν ταῖς πράξεσι κοινὴ κατ' ἄλλου ἄ. Deinde Epist. ad Goeller. p. 275. cum in Cod. Monac. reperisset τῷ δὴ δέ et in marg. τῷ δὲ δὴ, iterumque in Cod. πρόσεστι pro πράξεσι, locum existimavit sic esse legendum : τῷ δὲ δὴ πρόσεστι καὶ ἢ κατ' ἄ. ἄ. Verum orationis concinnitas mihi semper visa est requirere, ut τοῖς μαθήμασι opponantur αἱ πράξεις. Quare vide an non legi præstet : τῷ δὲ δὴ ἐν ταῖς πράξεσι πρόσεστι κτλ. Cum enim πράξεσι et πρόσεστι simillimis literarum ductibus scribantur, librarii hac similitudine decepti alterutrum facile omiserunt. Ex eodem fonte derivatam emendationem proferam in Himerii Or. II. §. 24. p. 406. ἀνέστη μὲν Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, ὥσπερ τρυφῆσαι κατὰ τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ πωλεμῆσαι τοῖς Ἕλλησιν· ad q. l. Werndorfius aut βουλόμενος addi vult aut scribi τρυφῆσων et πολεμῆσων; equidem μέλλων potius a voce μᾶλλον absorptum esse crediderim. Apud Nostrum Or. VII. p. 84. C. τοῖς τοὺς μῆνας ὥσπερ δανείσματος λογιζομένοις· aliquando suspicatus eram non ὥσπερ in ἐπί mutandum, jubente Petavio, sed illo retento legendum ὥσπερ ἐπί. Sed lenior, si non verior, Jacobsii conjectura ὡς περί, quam proposuit ad Achill. Tat. p. 723. Possis

etiam scribere ὡς ἐπὶ simili correctione, qualem in Joanne Lydo De Mens. III, 8. adhibuit Roetherus p. 104. Similiter Or. XXII. p. 268. D. οὐ δὲ μηδεὶς κολάζει νόμος (ἀχαριστίας), ἐνταῦθα περ αὐτῆς μισοῦσι μὲν ἀλλήλους· corrige ἐνταῦθα περ παρ' αὐτῆς, aut simpliciter ἐνταῦθα παρ' αὐτῆς.

Or. XII. p. 266. B. ἵνα ὁ φίλος μὴ ἀτιμότερος γένοιτο. Harduinus ex ingenio corrigit μὴ ἀτιμώρητος, reddens : *ne amicus inultus foret*. Cui emendationi equidem nihil detractum velim, notandum tamen existimo Græcos antiquitus ἄτιμος eâdem significatione usurpavisse. Cf. Wytenbachius ad Plut. De S. N. V. p. 26. ab eoque laudatus Valckenarius ad Euripidis Hippol. vs. 1415. add. Monkius ibid. p. 172.

P. 269. C. ὑπερόπτην δὴ καὶ ἀλαζόνα πολλὴν ἰσηγορίαν ζητοῦντι μήτε ἐγκρίνωμεν. Credideris interpretem pro ζητοῦντι legisse ζητοῦντα, cum reddat : *quare superbum et arrogantem hominem, qui nimium æquam in omnibus libertatem jusque suum persequitur, nunquam in amicitiam adsciscamus*. Minime tamen spernendus sensus, qui ex vulgatâ lectione eruitur : *quare superbum et arrogantem hominem, non amicum adjungamus ei qui multam æqualitatem etc.*

P. 272. D. ἐπιβουλῇ γὰρ τῶν πέλας, οὗτοι μὲν τ' οὐλ-

αιον, οἱ δὲ πέλας τὸν ἔπαινον διαφθεύουσιν. Primum quidem lubens accedo ad Petavii sententiam corrigentis : ἐπιβολῇ γὰρ τοῦ πέλας, de frequenti vocum βουλή et βολή confusione monitus a Boissonadio ad Aristænet. p. 539. Deinde pro altero πέλας, quod uncinis inclusit Harduinus, velut ex præcedentibus huc illatum damnans, existimo reponendum esse κόλακες. Cujus loquendi rationis exemplum habetur etiam in Synesii Epist. 103. p. 243. D. σοφία καὶ φρόνησις αὕτη μὲν δεομένη τύχης, σοφία δὲ αὐτάρκης κτλ. Huic adfinis est alia, qua Græci præcedente ὁ μὲν, in posteriori membro non ὁ δὲ usurpant, sed alterum ex præmissis nominibus repetunt. Vide Hoogeveenum ad Viger. p. 3. sq. et locis ab eo notatis adde binos ex Themistio. Or. XXXII. p. 362. B. ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἐρῶ Σατράπας (vox corrupta) καὶ Περίανδρον τὸν Κυψέλλου (scr. Κυφέλου ex Herodot. V, 92.) ὧν ὁ μὲν ἐξεδίωξε τὸν υἱὸν—, Περίανδρος δὲ κτλ. et hac ipsâ Or. p. 271. A. Χαβρίου γὰρ καὶ Ἰφικράτους φιλίαν ἄδουσιν· ἣν δὲ ὁ μὲν αὐτοῖν σύντεμός τε καὶ δραστήριος, δυσκίνητος δὲ ὁ Χαβρίας· ubi Harduini emendationem σύντονος pro σύντομος quominus statim probem impedit prudens et hîc repetenda Valckenarii admonitio ad Euripid. Hippol. vs. 1361. p. 311. « Sæpe, inquit, σύντονος et συντόμως reponenda sunt, ubi σύντομος et συντόμως vulgantur. Nunnunquam dubites utrum aptius sit,

quia utrumque etiam interdum junxerunt Clemens Alexand. p. 103, 11. Plut. II. p. 789. D. ceterique. » Apud Proclum Comment. in Plat. Alcibiad. Pr. p. 239. ubi legitur σύντομος et in sequentibus συντονίας, Cel. Creuzerus reponi jubet σύντονος.

P. 273. D. οὐδὲν γὰρ δὴ τούτων σώζοιτ' ἂν, μὴ μετεχόντων ἐκάστου παντὸς τῶν πραττομένων, εἰς ἓν τοῦτο κεφάλαιον ἀναφέροντος. De integritate hujus loci suspicionem quidem movit doctus interpres Petavius, neque tamen restituere eum tentavit. Sed sensus, ni fallor, egregie constabit, si deletο ante εἰς distinctionis signo legerimus : μὴ τῶν μετεχόντων ἐκάστου παντὸς τὰ πραττόμενα εἰς ἓν τοῦτο (f. ταὐτὸ) κεφάλαιον ἀναφέροντος. Sensus erit : *nulla enim earum salva esse possit, nisi sociorum unusquisque ea quæ gerit ad unum illud (idemque) caput referat.*

P. 275. A. φιλία δὲ τὰ πολλὰ τὸ πλεόν ὑπεροφίαν κατὰ τοῦ ἐλάσσονος ἐντίκτει. Φιλία pro ἐν φιλίᾳ dici potuit usu minime insolenti. Vid. Viger. p. 608, ibique Hermannus p. 858. Sic Or. III. p. 43. D. εἰ τοίνυν ταῖς ἰδίαις φιλίαις τοῦτο πλείονος σημεῖον εὐνοίας ἐστίν. II. p. 30. C. ἀδεία δὲ ἀκολασίας σωφρονέστερος Ξενοκράτους. Sed cum ibi ἐν ἀδείᾳ Codicis Valesiani auctoritate rescripserit Boissonadius ad Marini

Vit. Procli p. 134. merito dubitaveris utrum præpositionem binis quoque alteris locis reddas, præsertim cum in priori post μεταλαγχάνειν, in posteriori post τοίνυν facile excidere potuerit.

P. 276. D. ὁ δὲ φίλος, σοὶ μόνῳ προσέχει τὸν νοῦν, καὶ σοῦ μόνου ἦλω, καὶ βούλοιτο ἄν γε μηδὲν κακὸν ἔχειν. Nihil caussæ est cur γέ hoc loco sollicitetur; ex præcedentibus tamen fortasse expectaveris καὶ βούλοιτο ἄν σε μ. κ. ἔ. Σέ cum γέ permutati exempla dabunt Porsoni indices ad Euripid. Hecub. Phœn. et Med. ed. Lips. Cf. Id. ap. Monkium ad Hippol. p. 64. et Bast. Comment. Palæogr. p. 760.

Or. XXIII. p. 286. A. ἔστι δὲ ὅτε καὶ πειρατικὴν ὀμιλίαν, χειμῶνα ἕτερον τοῦτον τοῦ κλύδωνος χαλεπώτερον. Vix dubitaverim Themistium dedisse χειμῶνα ἕτερον αὐτοῦ τοῦ κλύδ. χ. Interpres reddit : *fluctibus ipsis atrociores tempestatem*. Adcuratius tamen vertere potuisset : *aliud tempestatis genus ipsis fluctibus atrocius*.

P. 287. A. ὅτῳ δὲ μέλλει ὁ κῆπος. Corrige ὅτῳ δὲ μέλει. Ad similem confusionem advertunt Creuzerus ad Plotinum De Pulcrit. p. 153. et Interpp. ad Xenoph. Cyri Discipl. V, 2, 24. p. 300. ed. Poppo. atque in his similibusque alterum λ sæpius excidere docuit Boissonadius ad Nicet.

Eugen. p. 284. sq. quâ occasione ap. Nostrum Or. XIX. p. 230 C. pro ἀμελητί apte reposuit ἀμελλητί.

P. 288. A. δείκνυσι δὴ πρῶτον μὲν θηρευτὴν ἔμμι-
σθον νέων πλουσίων· δεύτερον δὲ ἔμπειρον περὶ τὰ παθή-
ματα τῆς ψυχῆς. Ἐμπορον περὶ τὰ μαθήματα ex Pla-
tonis Soph. p. 231. D. emendavit Petavius ,
suffragante Jacobsio Epist. ad Gölher. p. 280. quæ
emendatio, si tanti hoc esset, vindicari posset
aliis Themistii locis in hac ipsâ Or. ut p. 297.
C. ἔμπορον γὰρ τὸν μὲν τινα εἶναι σιτίων τε — τὸν δὲ
τινα λόγων τε καὶ μαθημάτων. coll. ibid. D. et p. 299.
B. quo postremo loco in hisce : οἱ (ita legendum
cum Petav. pro ἡ) ὑπὲρ τῶν Δημοσθένους δικῶν, καὶ
τῆς Θουκυδίδου συγγραφῆς, μικροῦ ἴσα τελοῦντες τοῖς τού-
των ἐμπείροις, ὅποσα Ξέρξης κτλ. fortasse scribendum
etiam τοῖς τούτων ἐμπόροις. De voce ἔμπορος ejusque
derivatis ad Sophisticam doctrinæ mercaturam tra-
latis erudite commentatus est Valckenarius Ad-
nott. Crit. in loca quæd. N. F. p. 409. sqq. Cf.
Wytttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. IX. p. 84.
Jacobs. Nott. Crit. in Libanii Apolog. Socrat.
Act. Philolog. Monac. T. II. p. 459. Orellius
in Pythagor. Epist. p. 303. Exemplis prolatis
adde Libanium de Fortunâ suâ. T. I. p. 39. R.
et Declam. LXIII. T. III. p. 387. Memorabilis
est ejusdem vocis usus in Euripid. Hippol. vs.

968. κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις· ubi vid. Scholiastes p. 120. Monk. et apud Himerium Or. XXXIII. §. 2. p. 874. ἡγεμονίας ἔμπορος τῷ παιδὶ γίνεται ad q. 1. cf. Wernsdorf.

P. 290. A. οὐδὲ Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανόν. Gesnerus ad Lucian. de Conscrib. Hist. T. II. p. 46. Reitz. emendavit Σηλυμβριανόν. De scripturâ hujus vocis non constat, cum alii Σηλυμβριανός scribant alii Σηλυβριανός. Posterior quidem ratio melior videtur; nam non solum origine vocis nititur, cum Σηλυβρία auctore Strabone VII, 6. p. 111. τὴν τοῦ Σήλυος πόλιν significet, et apud Thracas βρία sit πόλις, sed etiam hodiernâ hujus oppidi adpellatione, quod a Turcis et Græcis *Silyvriam* vocari testatur Leunclavius. Vid. Interpretes quos laudavit Lion ad Xenoph. Cyri Exped. VII, 2, 28. T. II. p. 225. Equidem priorem tamen scribendi rationem damnandam non existimem; sæpius enim ex pronunciandi consuetudine accidit ut μ ante β intrudatur; quod in vocibus nostræ similibus locum habere exemplis docuit Hemsterhusius ad Aristophan. Plut. vs. 729. p. 249. ed. Lips. Cf. Lobeck. ad Phrynichum p. 428. Præterea apud Latinos quoque *Selymbriam* legi, notatis Liv. XXXIII, 39. Plin. IV, 18. et Mela II, 2, 66. monuit Krügerus ad Xenoph. l. l. p. 383. Quare apud Themistium in Gesneri

emendatione adquiescendum arbitror. Neque probaverim Astium, qui ad Plat. Phædr. p. 223. in Protagor. c. 8. p. 196. B. pro Σηλυμβριανός conjecturâ reposuit Σηλυβριανός, licet hanc lectionem postea ex Ald. et Basil. 2. in textum receperit Heindorfius. Quod autem ad ipsum Herodicum attinet, distinguendum eum esse ab alio Leontino, Gorgiæ fratre, recte monuit Astius ad Plat. l. l. et ad Remp. p. 465. Unde mirari subit istam distinctionem fugisse magnum Wyttenbachium ad Plut. De S. N. V. p. 50. quem errorem video jam notavisse Heindorfium ad Plat. Protagor. p. 489.

P. 299. C. ὅτι δὲ οὔτε κάπηλος —, αὐτὸ δὲ ὑμᾶς αὐτοὺς ἐρωτᾶτε, *Cauponem vero — non esse, de eo vosmet ipsos interrogate*, nescio an satis Græce dici possit. Mihi visa est sententia postulare ut pro ἐρωτᾶτε scribatur ἐωράκατε, *illud vosmet ipsi vidistis*. Notandum est autem διὰ cum accusativo, significans : *per, alicujus operâ, interventu, beneficio*. Sic Demosth. pro Cor. p. 301. v. 7. ἡμεῖς μὲν ἐν δυσίαις ἤμεν τότε· Θηβαῖοι δ' ἐν τῷ δὲ ἡμᾶς σεσῶσθαι νομίζουσιν. Xenoph. Cyri Exped. V, 8, 13. ὅσοις σώζεσθαι μὲν ἤρκει δὲ ὑμᾶς. Hunc usum illustrarunt Vigerus p. 587. ibiq. Hoogeveen. Matthiæ Gr. Gr. §. 580. præcipueque Kuinoel. ad Weller. T. IV. p. 170. Cf. Sturzius Lex. Xenoph. T. I.

p. 671. Schæferus ad Longi Pastoralia p. 370. Creuzerus ad Procli Instit. Theolog. p. 243. et Goellerus ad Thucyd. VI, 57. T. II. p. 181.

Or. XXIV. p. 303. B. ἀκούετε ἂν τῶν παίδων, ὅσα πολλάκις ἐν εἰκόσι παίζοντες ἐκάστην αὐτῶν ὑπογράφουσι τῶν εἰκόνων. Petavius voces τῶν εἰκόνων inducendas censuit, easque ipse in Interpretatione omisit. Sed illæ neminem, opinor, amplius male habebunt, si locus ita legatur : ἐκάστης αὐτῶν (sc. τῶν μητρῶν) ὑπογράφουσι τὴν εἰκόνα. Ἐν εἰκόσι παίζοντες Platonica est locutio, veluti de Rep. VIII. p. 558. B. παίζειν ἐν καλοῖς, ex quâ profecit etiam Synesius Dion. p. 42. B. ἐν βιβλίῳ αἰεὶ παίζων. Cf. Baguetus ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 76.

P. 308. B. τὰ παιδία γὰρ αὐτῷ προσέξει τε καὶ πεισθήσεται καὶ συνήσει κομψευομένῳ. Petavius pro συνήσει legendum proponit συνησθήσεται, lenius tamen, forsitan et probabilius, correxeris συνᾶσει. Idem verbum oblitteratum apud Nostrum Or. XXVI. p. 323. B. ἐξετάζωμεν ὅπως συνέσεται ταῦτα ἀλλήλοις. quem in locum συνᾶσει revocavit Jacobsius Epist. ad Göller. p. 288.

Or. XXVI. p. 314. A. καὶ τί ἂν θέοισθε ἐτέρων εἰκόνων καὶ τεκμηρίων τοῦ σοφιστὴν εἶναι τὸν ἄνδρα, γενναῖον τὸν θρόνον καὶ τὸ βῆμα ὁρῶντες κτλ. Pravâ inter-

punctione turbatur oratio. Commatis enim signum ante γενναίου non suum locum obtinet, sed est postponendum. Illud autem prædicatum ad σοφιστήν non ad ἄνδρα referri debet, ut fecit interpres; alioquin enim scribendum fuisset τὸν ἄνδρα τὸν γενναίον.

P. 317. A. Πρὸ μὲν γὰρ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου, ὀλίγα ῥήματα περιφερόμενα ἦν, Θαλοῦ τε αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν, (fort. inserend. ὧν) καὶ νῦν ἐμπεπλησμένοι εἰσὶν οἱ τοῖχοι καὶ τὰ πινάκια. Aliud egisse dixeris Petavium cum nihil mendi in hoc loco odoratus verteret : *nam ante Thalem Milesium pauca verba circumferebantur, cum Thaletis ipsius tum aliorum sapientum, quibus hodie parietes ac tabellæ scatent.* Quis enim unquam vel somniando dicere potuit Thaletis sententias ante ipsum natum (πρὸ Θαλοῦ) fuisse circumlatas. Legendum itaque esse ἐπὶ Θαλοῦ nemo est qui non videat. Præpositio πρό autem restituenda videtur Libanio Declam. LV. T. III. p. 173. πρεσβυτέρων δὲ νεωτέρους οἶδεν ἀποφέρειν ἡ μοῖρα· quo loco Reiskius legendum conjicit : πρεσβυτέρων δὲ πολλάκις προτέρους τοὺς νεωτέρους οἶδεν ἄ. ἢ μ. ingeniose quidem, non item, ut opinor, vere. Suspicionem enim præponendum esse πρό, quod simillimis literis in πρεσβυτέρων fuerit elisum.

P. 321. A. πῶς οὐ καταφρονεῖτε τῆς νῦν παιδείας,

οὐδὲ κτλ. Interpres reddit : *nonne ob tale institutionis genus insanitis?* quod indicio est eum ejusmodi quid legisse : πῶς οὐ παραφρονεῖτε ἐκ τῆς νῦν παιδείσεως. Sed vulgata haud dubie anteponenda est; talis enim debuit esse mens auctoris : *cur non præsentem institutionem rejicitis?*

P. 326. B. ἀλλὰ ζητεῖς ἀεὶ τειχία τε καὶ περιβόλους ἐν οἷς αὐτὴ τὴν ζάλην ὑποστήσῃ τὸν κονιορτὸν , καὶ ἡμῶν δὲ οὐ προβάλλῃ. Posterius καί ante τὸν κονιορτὸν Cod. Ambros. auctoritate transponendum esse monuit Wyttenbachius ad Plut. Moral. T. II. p. 4. ed. Lips. monens præterea in eodem Cod. pro περιβόλους scribi περιβόλαια , quod haud dubie rejiciendum est. Crediderim enim Themistii hanc vocem usurpantis animo obversatos esse Platonis περιβόλους αἰμασιώδεις De Legg. III. p. 681. (T. I. p. 93. Ast.). Ad loci sententiam comparari potest Or. XXIV. p. 308. A. et VIII. p. 104. C. ubi pro ὑπὸ τειχίου Wyttenbachius l. l. etiam ex Cod. Ambros. reposuit ὑπὸ τειχίου. Ducta autem illa sunt ex celebratissimo Platonis loco De Rep. VI. p. 496. D. οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης , ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίου ὑποστὰς κτλ. ad q. I. Astius p. 544. pro ζάλης proponit χαλάζης, eo inductus quod in D. Basilii, Platonem pariter imitantis, Epist. 3. T. III. p. 75. E. ed. Paris. ἐν χειμῶνι καὶ ζάλη πραγμάτων κτλ. Cod. Vat. et Reg. ex-

hibeant χαλάζη. Sed cum hoc ex καὶ ζάλη facile oriri potuerit, præsertimque cum apud varios auctores, qui hanc Platonice imaginem sive memorarunt sive imitando expresserunt, quosque ipse Astius et Wyttenbachius ll. ll. notaverunt, nulla fiat grandinis mentio, in neutro horum locorum quidquam mutandum puto, nisi forte apud Platonem pro ζάλης rescribendum ζαλη. Σ enim et ι subscriptum frequenter inter se permutantur *). Vid. Poppo Obs. Critt. in Thucyd. p. 105. Bekkerus Specim. Philostrat. p. 88. Boissonadius ad Eunapium T. I. p. 527. et ad Nicet. p. 109. Bothius ad Euripid. Iphig. in

*) σ et ι non quidem subscriptum confusa esse videntur Or. XXII. p. 281. C. ἀλλ' οἷους ἀν καλοῦς τε καὶ ἀγαθούς καὶ οὕτως ἀρμόζοντας ἴδῃ, τούτους ζυγκολλᾷ καὶ συνδῇ· ubi ἀλλὰ οὐς reponerat Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 318. quam conjecturam postea confirmavit Epist. ad Göl-ler. p. 265. equidem, ad interpretis mentem unius tantum literæ mutatione scribo: ἀλλ' ὅσους. Cujus generis exemplum præter alia est Or. IV. p. 49. B. ὅσοι δὲ ὑπ' ἀσθενείας ἢ τῆς πρὸς τὸ πλεῖν εὐλαβείας, ἢ ὅτι καὶ (ita cum Cod. Ambros. legit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 759. pro vulg. εὐσεβείας ἢ καί) βέλτιον αὐτοῖς ἐνομίσθῃ μένειν, οὗτοι κτλ. Cf. Xenoph. Cyri Expedit. III. 1, 17. Iste autem error frequentissimus est in confusione voc. τοιοῦτος et τοσοῦτος, de quâ conferendi sunt Valckenarius ad Euripid. Phœnissas v. 1321. p. 386. Porsonus ibid. vs. 1332. p. 93. ed. Lips. Courierius ad Luciani Asin. p. 319. coll. etiam Roethero ad Jo. Lydum De Mens. p. 276.

Aulid. vs. 499. p. 606. et Roetherus ad Jo. Lydum De Mens. p. 162. Neque vero Astium offendere debebat quod ζάλη idem fere valeat ac χειμών^{*)}; copulantur enim illa frequenter, ut in Herodiani I, 4, 8. καὶ δεομένον ὥσπερ ἐν χειμῶνι καὶ ζάλη τῶν κυβερνησόντων. Cf. Irmischius in Excurs. ad h. l. T. I. p. 836. sq. et laudatus ab eo Abreschius, qui alios locos attulit, Animadv. ad Æschyl. I, 331. Hinc apud Maximum Tyr. Dissert. XXII. §. 10. p. 417. R. συνυποσταλεις, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τειχίου τοὺς ἄλλους ὁρῶ ζάλη καὶ ἀμηχανία κυκωμένους: mihi suspecta est vox ἀμηχανία, nec in eâ satis commodum sensum video. Difficultatem sensit interpres, neque tamen expediit vertendo: *in arcem me recepi, ait Socrates, unde reliquos jacitari et palantes ire video*. Num fortasse legendum χειμῶνι vel τρικυμία? Talia conjungere amavit Themistius (Plutarchus quoque, ut patet e lo-

^{*)} Ut neque apud Plat. de Legg. VIII. p. 883. verba ἰσχύος et ῥώμης conjuncta. Vid. Schæferus Addend. ad Astii Anim. in Plat. l. l. T. II. p. 618. Idem ad Bastii Addend. ad Epist. Crit. Epimetr. I. Aristophan. Plut. Hemsterhus. p. XXIX. et Apparatus ad Demosth. T. I. p. 333. Add. aliud exemplum ex Themistio Or. I. p. 7. B. τοῦ μετὰ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος et cf. quæ de similibus tautologiis disseruerunt Boissonadius ad Philostrati Her. p. 657. Doederlein. Specim. Nov. ed. Tragœd. Sophocl. p. 47. Bothius ad Euripid. Herc. Fur. vs. 1259. p. 683. ad Med. vs. 1279. p. 288. et Schæfer. ad eand. vs. 1335. p. 117. ed. Porson.

cis, quos aliam tamen in rem notavit Bæhrius ad ejusd. Pyrrhum p. 248.) Or. III. p. 43. A. ὥσπερ ἐν κλύδωνι χαλεπῷ καὶ τρικυμία. VII. p. 86. B. ὁ κατακλυσμὸς ἐκεῖνος καὶ ἡ ζάλη καὶ ἡ τρικυμία. XIV. p. 180. C. ἰσχυρότερος δὲ κλύδωνος καὶ τρικυμίας. XVI. p. 212. A. ὑπὸ χείμωνος καὶ τρικυμίας. Quæ conjunctio fraudem fecit librario Or. XX. p. 240. C. ἐν τῷ κλύδωνι καὶ τῷ χειμῶνι τῆς Ἀτῆς· ubi ille, monente ad h. l. Petavio, quod proxime κλύδωνι præcederet χειμῶνι scripsit pro verâ lectione λειμῶνι, confusione alioquin non insolenti, de quâ videndus Boissonadius ad Nicet. Eugen. p. 173. Respicit autem Themistius ad Empedoclis versum « Ἀτῆς ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἡλάσκουσιν » vs. 20. ad quem vid. Sturzius p. 543. eundem jam tetigit Noster Or. XIII. p. 178. B. quos binos locos occupavit Valckenarius ad Euripid. Hippol. vs. 276. p. 193. Cf. Creuzerus, ad Plotin. De Pulcrit. Præparat. p. LXIV. et Boissonadius ad Euphr. T. I. p. 268. sq. Obiter corrigam Lesbionactem Declamat. II. §. 31. p. 50. Orell. οὔτε ἀπὸ τῆς σφετέρως ἐστίας ἑκάστος αὐτῶν, οὔτ' ἀπὸ τῶν ἄλλων, οὔτ' ἀπὸ πατρώων θεῶν, ἀπὸ Ἐρινύων δὲ καὶ ἀπ' Ἀτῆς δαιμόνων ἐλαυνόμενοι ἤκουσι δίκην δώσοντες· quo loco miror acutissimum Reiskium, cum ἀπ' Ἀτῆς ex ingenio daret pro vulg. ἀπὸ ἀπατῆς· non etiam δαιμόνων in λειμῶνος mutavisse; quâ quidem mutatione factâ, non erit cur Orellius vulgatam

lectionem defendat, propterea quod vox δαίμων *Dei* sive *genii mali* significatione ab antiquioribus scriptoribus non usurpata sit.

P. 330. A. λόγου δὲ κέντρον ἐγκαταλιπεῖν δυναμένου πρὸς ἀρετὴν οὐδεπώποτε ἀπολαύσομεν; Corrigebam οὐδέποτε atque in idem jam incidisse Lobeckium ad Phrynichum p. 458. postea comperi; quo magis mirari subit de hoc mendo nihil monuisse Wyttenbachium, qui nostrum locum adhibuit ad Plut. De S. N. V. p. 478. Nunquam enim οὐδεπώποτε verbo temporis futuri jungi posse recte praeceperunt Dawesius Miscellan. Critt. p. 364. ibiq. Kidd. in Addend. p. 619. et Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 313. Cf. qui hunc quoque laudarunt Lobeckius l. l. Poppo ad Xenoph. Cyri Discipl. II, 11, 2. p. 98. et Schaeferus Apparatus ad Demosth. T. III. p. 197. Dubito etiam an οὐδεπώποτε recte habeat Or. XXIII. p. 289. C. ἀλλὰ τόδς μὲν οὐδεπώποτε ἀρετῆς σημεῖον κτλ.

Or. XXVII. p. 335. C. ἄρα οὖν καὶ τὸν φιλολόγον, λόγων φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι κτλ. Scribo ἄρ' οὖν cum interrogatione, persuasum habens recte praecepisse Hermannum ad Sophocli. Antig. v. 628. Cf. Bremi. Zusätze zu den Anmerk. zu Xenoph. Gastmahl von C. von Orelli p. 49. sq. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 226. sq. et ad Euthyphron. p. 32.

Zell. ad Aristotel. Ethica T. II. p. 7. et Voigtländer. ad Luciani Dialog. Mort. XX. 8. p. 110. Quæ correctio etiam adhibenda est Or. XXII. p. 270. A. ἄρ' οὖν (leg. ἄρ' οὖν) οὐκ εὐπετέες ἐξευρεῖν ἄνδρα οὕτω κεκαθαρμένον κτλ.

P. 339. C. καὶ λέγων αἰρήσεις οὐκ ἐκ δέκα μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἴκοσιν ἴσως· τυχὸν δὲ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σταδίου τοὺς ῥήτορας τοὺς ἀλλαχόθεν. Equidem non video satis idoneam rationem cur Wytttenbachius ad Plut. De S. N. V. p. 478. μόνων in μόνον mutari voluerit. Illud certe neque offendit Toupium, qui ad Longin. p. 215. hunc locum feliciter ac vere ita correxit : καὶ λέγων, αἰρήσεις οὐχ ἑκδὲκα μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἴκοσιν ἴσως· τυχὸν δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ σταδίου κτλ. Eâdem loquendi formâ usus est Themistius Or. VII. p. 91. B. οὐ συμπάσῃ μόνῃ τῇ Θράκῃ, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἡπείροις. IV. p. 52. D. καθάπερ, οἶμαι, ἐν Δέλφοις οὐ τοῦ Ἀπόλλωνος μόνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Διός. Cf. XXVII. p. 342. A. — Ibid. D. οὐ ποιεῖ (sc. τὸ φυτὸν) χρυσὸν, οὐδὲ ἄργυρον, ἀλλὰ καὶ ἀτιμάζει καὶ λῆρον ἡγείται. Pantinus legisse videtur περὶ πλείστου ποιεῖ, vel potius non cepisse vim verbi ποιεῖν cum vertat : *quod nec aurum, nec argentum magni facit*. Recte Harduinus versionem ita refinxit : *quod nec aurum nec argentum producat*. Sic dicitur ποιεῖν καρπὸν, vel absolute ποιεῖν, *fructum proferre*. Vid. Bernhard. ad L. Bos. Ellipsis. p. 215. Schæfer. Simili

fere modo lapsus est Wernsdorfius ad Himerium Or. I. §. 4. p. 328. in aliâ ejusdem verbi significatione. Ac primum quidem ποιεῖν Græcos simpliciter usurpare pro ποιεῖν ἔπη, *carmina facere, poëtam esse*, omnibus nota res est. Cf. Hoogveen. ad Viger. p. 192. Willet. ad Galeni Protrept. p. 132. Taylor. ap. Schæfer. Appar. ad Demosth. T. II. p. 658. et Stallbaum. ad Plat. Euthyphron. p. 77. Deinde autem ut exquisitior ita rarior est ejus usus, quo significat : *argumentum versibus conscribere*. Huc pertinet Herodotus II, 53. οἱ ποιήσαντες Θεογονίην Ἑλλήσι· ad q. l. vid. Wesselingius p. 130. et Wytttenbachius Bibl. Crit. vol. II. P. VI. p. 84. Heraclides Ponticus ap. Plutarchum De Musicâ p. 1132. B. πεποιηκέναι δὲ τοῦτον ἱστορεῖται Τιτάνων πρὸς τοὺς Θεοὺς πόλεμον· γεγονέναι δὲ καὶ Δημόδοκον Κερκυραῖον παλαιὸν μουσικόν, ὃν πεποιηκέναι Ἰλίου τε πόρθησιν, καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἡφαίστου γάμον. ἀλλὰ μὲν καὶ Φήμιον Ἰθακήσιον, νόστου τῶν ἀπὸ Τροίας μετ' Ἀγαμέμνονος ἀνακομισθέντων ποιῆσαι. Dionysius Halic. De Compos. Verb. p. 286. ed. Schæf. σχεδὸν γὰρ οἱ κράτισπα διαλεχθέντες, ἢ ποιήσαντες ταῦτα· quem locum tamen a doctissimo editore ad priorem, quem memoravimus, verbi usum relatum esse, ex adpositis ab eo exemplis adparet. Quibus itaque adlatis satis docuisse videor in Himerii l. l. qui habet sic : τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια παρῆκαν τῇ Λεσβίᾳ Σαπφοῖ καὶ (hoc delendum

cum Wernsd.) ἄδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν τὸν θάλαμον· non opus esse Wernsdorfii correctione καὶ ποιεῖν ὥδην τὸν θάλαμον; ipsa enim vulgata lectio verti debet: *nuptias carminibus celebrare*. De hac significatione verbi ποιεῖν exstat erudita Wyttenbachii disputatio ad Plat. Phædon. p. 128. sq. Cf. Stallbaumius ad Plat. Dialog. Select. Vol. I. Sect. II. p. 32.

P. 340. A. εἰ δὲ ἤσθοντο τοῦ καρποῦ καὶ ἐγέυσαντο, εἶπον μὲν, εὖ ἴσθι, κτλ. Neminem confido dubitaturum, quin hoc loco legendum sit, εἶπον ἂν pro εἶπον μὲν. Deinde in sequentibus verbis νῦν δὲ ἀγνοία τούτου τοῦ κέρδους καὶ ἀπειρία, περὶ τὰ φύλλα στρέφονται κτλ. minus apta mihi videtur vox κέρδους pro quâ, ni egregie fallor, Themistius ut in superioribus dederat καρποῦ.

Or. XXIX. p. 345. D. ὅτι ἀφίκετό ποτε εἰς Ὀλυμπίαν Ἰππίας οὐ μόνον, ἀλλ' ἀμήχανα ὅσα ἐπιδεικνύμενος ἄλλα, καὶ ἔπη, καὶ τραγωδίαν κτλ. Conjunctio ἄλλά et adjectivum ἄλλα locum invicem permutavisse videntur. Suspicionem legendum et distinguendum esse hoc modo: ὅτι ἀφίκετό ποτε εἰς Ὀλυμπίαν Ἰππίας οὐ μόνον ἀλλ' ἀμήχανα ὅσα ἐπιδεικνύμενος, ἀλλὰ καὶ ἔπη, καὶ τραγωδίαν κτλ. Dixerunt de hoc abusu Schæferus ad Longi Pastoral. p. 38. ibiq. laudati Interpretes. Apud Synesium Epist. 135. p. 272. A. ὡς οὐδὲν ἔχουσιν αἱ νῦν Ἀθηναῖαι σεμνὸν, ἀλλ' ἢ

τὰ κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα· aliquando corrigebam
 ἄλλ' ἢ, sed nunc manum contineo meliora edoctus
 a Schæfero Appar. ad Demosth. T. I. p. 752.
 Eandem conjunctionem ἄλλά non sollicitandam
 existimaverim in Libanii Declam. LV. T. III. p.
 178. τὴν αὐτὴν τοίνυν αὖθις αἰτούμενος χάριν, ἣν πολλάκις
 ὑποσχόμενος ἔδωκεν οὐδεπώποτε, ἄλλὰ σοφῶς ὥετο διεκρούσατο,
 λόγους ἀνταιτήσας ἐμοῦς, ἐπαίνους δῆπουθεν ἑαυτοῦ· ubi
 Reiskius ἄλλά delendum censet et ὡς ante ὥετο in-
 serendum. Hoc fortasse recte, illud autem secus
 videtur; nam ipso ἄλλά retento probabilis, opi-
 nor, sententia exstat hæc : *Eandem itaque gra-
 tiam rogans, quam sæpius pollicitus, nunquam
 dedit, sed sapienter, ut sibi videbatur, amoli-
 tus est, orationes meas, compensationis ergo ipse
 rogans, quibus scilicet ejus laudes celebraren-
 tur.* Contra in ejusdem Declamat. XLVII. T. II.
 p. 517. ἀθυμήσουσιν οἱ στρατηγοὶ κωλυόμενοι ταῦτα φερί-
 ζειν· pro ἄλλ' quod præponi vult Reiskius lenius
 sanes scribendo : ἀθυμήσουσι δ' οἱ στρατ. Δ enim, ut
 sæpius, in ν fuisse commutatum videtur *).

*) Similiter τ ab eodem ν absorptum videtur apud Les-
 bonactem Declam. II. §. 17. p. 26. ed. Orell. πολλὰ δ' εἰρη-
 κῶς ἀγαθὰ ὅσα ἔνεστιν ἐν τῷ νικᾷν, πολλὰ ἕτερα παρήμι ὧν
 ὁ, τε ἕκαστος αὐτὸν ἀναμιμνήσκων, ἀνὴρ ἀγαθὸς γιγνέσθω.
 Reiskius aut delendum ὅτε censebat, aut legendum ὧν νῦν,
 εἴποτε, ἕκαστος. Mihi facilis videtur correctio ὧν τότε, quo-
 rum tunc h. e. illo tempore, quod omnes nostis, sc. quum

P. 347. B. εἰ δέ τις ἐκείνην (sc. σοφίαν) ποιεῖται ἄκρος τε εἶναι καὶ κορυφαῖος. Aliquando corrigebam προσποιεῖται. Est enim προσποιεῖσθαι τι, *aliquid sibi adrogare, profiteri, præ se ferre*, et cum Infinitivo, *id sibi sumere ut, simulare*. Vid. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 149. sq. Jacobs. ad Achillem Tat. p. 898. Bremius ad Select. Æschin. Orat. p. 383. quâ significatione simplex ποιεῖσθαι nunquam usurpari credebam, illudque perperam doceri a Lexicographis quibusdam, secutis H. Stephanum Thes. L. Gr. T. III. c. 431. B. Nam in duobus Themistii locis, quibus hic usus probatur, Or. XXI. p. 254. A. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. ibidemque p. 251. D. ἐπειδὴν φιλόσοφος εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ. προσποιούμενος et προσποιῇ Codicis Monac. auctoritate correxit Jacobsius Epist. ad Göller. p. 264. ubi verbi usum pluribus ex Themistio exemplis confirmavit, quibus addantur Or. XXII. p. 262. A. προσποιουμένην καὶ ἀφομοιοῦσαν ἑαυτὴν τῇ φιλίᾳ. ibid. ἐρᾶν αὐτὴ προσεποιεῖτο. XI. p. 150. D. μὴ προσποιούμενος (sc. ὅτι τῇ ἐμόζυγι εὖ χρῆται). Sed significationem *profitendi, sibique vindicandi* inesse in verbo ποιεῖσθαι, Hesychii auctoritate et probatorum auctorum quibusdam exemplis pro-

pugnandum erit. Hanc vim adverbii τότε aperuit Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 264. Cf. Bremius ad Socrat. Epist. p. 167. ed. Orell. et Goellerus ad Thucyd. I, 101. T. I. p. 171. et VII, 31. T. II. p. 268.

baverunt Abreschius et Bastius ad Aristænet. p. 311. ed. Boisson. quibus cum conferendus Hoogeveenus ad Viger. p. 288. Unde sollicitandi non viderentur Themistius Or. IV. p. 62. A. ὅτι φιλοσοφεῖν ποιούμενοι· ubi προσποιούμενοι emendavit Jacobs. l. l. et Synesius Dion. p. 43. D. ὁ τὴν σοφίαν κορυφαῖος εἶναι ποιούμενος. Neque tamen ego putaverim simplex ποιεῖσθαι *simulandi* quoque significatione usurpari posse, ideoque apud Nostrium Or. XXXII. p. 358. B. ποιεῖται δὴ τινὰς ἥκειν ἐμπόρους ἀπὸ Κίπρου τε καὶ Φοινίκης, ἃ χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῦ Περσαίου προεκδιδάξας· legerim προσποιεῖται. Eadem depravatio deprehenditur apud Charitonem I. p. 6, 7. ubi pro vulg. τὴν ἄβραν — φιλεῖν ἐποίει· Jacobsius ad Achill. Tat. p. 577. rectissime restituisse videtur: τὴν ἄβραν — προσεποιεῖτο φιλεῖν. In Themistii Or. X. p. 154. B. δεινότητά δὲ τοσαύτην οὐδὲ ἐν ῥήτορι τοῦτο ἔργον ποιουμένῳ ῥαδίως κατεῖδον· fortasse quis ad scribendum προσποιουμένῳ inducatur propter locum parallelum Or. VIII. p. 114. C. ὁξύτερος φαίνεται τῶν μόνων τοῦτο ἔργον προσποιουμένων. Sed nihil mutandum; est enim ποιεῖσθαι ἔργον *operam ponere, studere*; de quâ hujus locutionis potestate eruditissimam disputationem expromsit Wytttenbachius ad Plut. Moral. T. I. p. 138. sq. ed. Lips. Cf. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 112. et Bæhr. ad Plut. Pyrrhum. p. 201. Fons fuisse videtur Platon. Phædr. c. VI. p. 232. καὶ ἔργον τοῦτο ποιουμένους· quem locum vide ta-

men quâ ratione explicet Astius p. 239. — Ibid. ὥστε οὐδεὶς ἂν ἐν δίκῃ ἡμῖν χαλεπαῖνοι ἐπὶ τῷ λόγῳ οὐ **** καὶ ὁλοκλήρου οὐκ ἐξικνεῖται. Mutilus et conclamatus hic locus in Harduini Cod. msto suppletur monstroso vocabulo εἰσωκάπτει, unde ego dum vera lectio inventa fuerit, legendum proponam: οὐ^τ ἐ^νξω κεῖται, hac sententiâ: *ut nemo mihi de illâ oratione jure succenseat, quæ ad eum non pertinet, quamque integram non assequitur.* De εἰσω et ἐξω sæpius inter se commutatis vid. Brunckius ad Poëtas Gnomicos p. 7. ed. 2.

Or. XXX. p. 348. C. δεῖ δὲ ἤδη καὶ ἡμᾶς Ἡσιόδῳ καὶ Μούσαις ἀκολουθοῦντας ἐπιδεῖξαι διὰ πλειόνων, ὡς ἄρα οὐ μάτην Ἡσίοδος σοφὸς ἐνομίσθη. Pro vulg. ἐπιδεῖξαι Wernsdorfius ad Himerium p. 647. correxit ἀποδείξαι; quam lectionem, licet huic loco aptiorem, sine librorum scriptorum auctoritate equidem non receperim, quandoquidem ἐπιδεικνύναι quoque *demonstrandi* notione apud probatissimos scriptores interdum reperitur. Xenoph. Cyri Exped. I, 3, 13. ἐπιδεικνύντες οἷα εἴη ἡ ἀπορία ἄνευ τῆς Κύρου γνώμης καὶ μένειν καὶ ἀπιέναι. Ib. §. 16. ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὔηθες εἴη ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τούτου. Memor. I, 1, 11. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἐπεδείκνυε· ubi tamen alteram lectionem ἀπεδείκνυε præferebat Ernestus et in suam editionem recepit Schneiderus. Cf. Sturzius Lex. Xenoph.

T. II. p. 274. sq. Aliud exemplum habetur apud Nostrum Or. XXIII. p. 279. Α. καὶ ἐπιδείξαι τοὺς βρόχους ὅτι λαγαροὶ ἄγαν καὶ ἀσθενεῖς, καὶ ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται. Vid. H. Stephanus Thesaur. L. Gr. T. I. c. 929. E. Contra Or. XVII. p. 214. Α. pro ἔργων ἀποδείξεις rectissime Harduinus emendavit ἐπιδείξεις, suffragante etiam Wernsdorfio l. l. Ἀπόδειξις et ἐπίδειξις itidem confusa in Euripid. Phoenissis vs. 885. teste ad h. l. Porsono p. 68. ed. Lips.

P. 350. D. οἷς δὲ σχολὴ ἀπὸ τῶν ἔργων, εἰς ἀδικίαν ἀστικοὶ δὲ ἄνδρες καὶ ἀδικίαν τιμῶσι. Harduinus nodum quæsit in scirpo, cum post εἰς ἀδικίαν addi jubeat προπετεῖς. Est enim forma concisa duarum dictionum in unam constrictione, sicque concipienda quasi esset : σχολὴ ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ σχολὴ εἰς ἀδικίαν, ac distinguendum οἷς δὲ σχ. ἀπὸ τ. ἔ. εἰς ἀδ., ἀ. γε ἄνδρες, καὶ ἀδ. τ. Sunt ista ab interprete minus adcurate reddita. Debebat enim : *illi vero, quibus per laboris vacationem injuriam factitare licet, oppidani nimirum homines, etiam injustitiam in honore habent.* Nam pro ἀστικοὶ δὲ neminem fore puto, quin malit scriptum esse ἀστικοί γε. Quæ particula obiter reddenda est Socrat. Epist. 27. p. 32. ed. Orell. καὶ ἦν ἐπιφθονος Ἀλκιβιάδῃ τῷ Κλεινίου καὶ τισιν ἄλλοις τῶν νέων, οἳ μᾶλλον ἐβούλοντο ἐμοῦ προεδρίας ἀξιοῦσθαι παρ' ὑμῶν

τοῖς σοφοῖς· ad q. 1. Allatius p. 252. in alio codice scribi testatur παρ' ὑμῖν γάρ· unde ego arripui παρ' ὑμῖν γε τοῖς σοφοῖς· et ipsi Themistio Or. XVI. p. 207. C. ἀλλὰ δεῖν γὰρ ἐτέρας δυνάμεως καὶ παρασκευῆς· ubi corrigo δεῖν γε ἐτέρ. Contra Or. II. p. 26. A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος – ὁ μὲν γε· recte ὁ μὲν γάρ e Codice Vales. reposuit Boissonadius Addend. ad Eunap. p. 570. Monuit de hac confusione Bekkerus Specim. Philostr. p. 107. sq. Cf. etiam Karstenius ad Pindari Pyth. I. vs. 35. p. 58.

P. XXXII. p. 360. B. καθάπερ φυτὰ καὶ ἡμέρα καὶ χρηστὰ ἐξαμελήσαντος τοῦ γεωργοῦ ἀπαγριοῦται. Ejiciendum est καί ante ἡμέρα, illudque recte omittitur apud Stobæum, qui hunc locum adposuit Sermon. I. p. 45. ed. Schow. Sed nihil in Themistio hoc errore frequentius. Præter locos jam a VV. DD. sanatos corrigendi restant Or. I. p. 7. D. καὶ εἰς πλείους εὐκολώτερον παραδίεται. ib. p. 8. C. καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. XV. p. 186. B. καὶ οὐ τῶν ἐξωθεν μόνον. XXIII. p. 284. D. ἐν τῇ φύσει ἐστὶ καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ. I. p. 11. C. ἀλλ' ἔτι καὶ τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς καὶ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν παῖδα, καὶ ᾧ μέλλει τὴν βασιλείαν παραδιδόναι· quo loco aut delenda est copula aut scribendum ᾧ καὶ μέλλει· nam pronomen relativum ad παῖδα trahendum videtur, secus quam est ab interprete factum. Verum Or. II.

p. 30. C. ὁ μὴδὲ ἀψάμενός ποτε χρυσοῦ καὶ στατῆρος· non statim καὶ cum Petavio induxerim; suspicor enim auctorem dedisse χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ στατῆρος. Cf. VIII. p. 113. D. Similiter Or. V. p. 64. C. τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκέας. Καί, quod deleri jubet Jacobsius Epist. ad Göller. p. 252. retinendum quidem existimo, sed postponendum σμικροῦς ex Platone De Rep. VI. p. 495. E. ex quo sua sumsit Themistius, ut iterum XXI. p. 246. D. ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος ὁ φαλακρός καὶ σμικρός. Quenadmodum in hisce locis particulam καὶ abundare vidimus, ita interdum in aliis desideratur, veluti Or. XXIII. p. 285. C. Κηφισιδόρους δὲ καὶ Εὐβουλίδας καὶ Τιμαίους, (f. καὶ) Δικαιάρχους καὶ στρατὸν ὅλον κτλ. XXVI. p. 328. C. καὶ φῆς ἀμφοτέρᾳ σεαυτῇ προσήκειν ὄργανα εἶναι· ubi ad interpretis mentem καὶ ante ὄργανα abesse non potest, equidem tamen aut προσήκοντα scribere aut εἶναι delere maluerim. Est tamen quando copula recte omittitur. Solet enim Themistius ad probatissimorum scriptorum exemplum participia ἀσυνδέτως componere, veluti Or. XIX. p. 227. C. XXVI. p. 313. D. XXVII. p. 340. D. Vid. de hoc usu Heindorfius ad Plat. Protagor. p. 562. et 586. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 190. Krügerus ad Xenoph. Cyri Exped. I, 1, 7. Jacobus ad Luciani Toxar. p. 43. et Ind. Syntact. p. 150. ibiq. laudatis add. Stallbaumius ad Plat. Dialog. Se-

lect. Vol. I. Sect. I. p. 46. sq. Notari autem me-
 retur ἀσύνδετον illud Or. XIII. p. 167. D. καὶ τούτοις
 ἄλλοτε ἄλλως ἀμφιεννύοι, ἐπικομμῶν. quocum conferri
 possunt Xenoph. Agesil. II, 12. καὶ συμβαλόντες
 τὰς ἀσπίδας, ἐμάχοντο, ἐωθοῦντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον.
 quem locum adposui ex emendatione Schæferi
 ad Euripid. Hecub. a Porsono edit. Ind. Lat.
 p. 130. et Xenoph. Ephesius II, 8. ἐαυτὸν ἐπὶ γῆς
 ῥίψας, ἔστενεν, ἔκλαιεν. ubi vid. Locella p. 195.
 coll. Peerlkampio ad eund. p. 144 sq.

INDEX

AUCTORUM QUI TUM AB EDITORE TUM AB ALIIS

EMENDANTUR AUT TENTANTUR AUT VINDICANTUR.

Basilus (D.), 65.

Chariton, 75.

Demosthenes, 8. 31. 38.

Himerius, 5. 55. 71.

Julianus, 37. 54.

Lesbonax, 11. 23. 68. 73.

Libanius, 13. 15. 51. 64. 73, bis.

Lydus (Joan. Laurentius), 56.

Maximus Tyrius, 9. 24. 35. 37. 46. 54. 67.

Olympiodorus, 37.

Plato, 62. 65. 67.

Polemo, 28, 41.

Porphyrius, 6, 30.

Proclus, 50. 58.

Pythagor. Aur. Carmina, 46.

Socrat. Epist. 34, 77.

Synesius, 36. 47, 72. 75.

Themistius, extra ordinem, 1, bis. 2. 3. 4, bis.
5. 6. 7. 10. 12, ter. 13, bis. 18, 20, ter.
24. 26. 27. 30. 32, quater. 34, ter. 35.
36, sexies. 37, 38, bis. 40. 42. 44, sexies.
45. 46. 47, bis. 48, ter. 49. 50, bis.
52, octies. 53. 55. 56. 57, bis. 58, bis.
60, bis. 63. 65. 66, bis. 68. 69. 70. 74,
bis. 75, ter. 77. 78, septies. 79, quater.

Xenophon, 26. 76. 80.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

ἀγροικίζεσθαι. pag. 15.

ἄγροικος. 16.

ἄθλιος, *ineptus*. 8.

ἀκμάζοντες et νέοι differunt. 16. sq.

ἀλκτῆρες male pro ἀλτῆρες. 53. sq.

ἄλλα et ἄλλά confusa. 72.

ἀλ' ἢ. 73.

ἄλλος cum ἄνθρωπος permutatum. 33.

Amphilytus et Bacis junguntur. 13. [De Bacide
vid. interpp. ad Cic. De Divinat. I, 18.
p. 90. ed. Moser.]

ἀπόδειξις et ἐπίδειξις confusa. 77.

ἀριστεῖον. 20. [Cf. Diodorus Sicul. in Vaticanâ
Collectione T. II. p. 15. ὅτι οἱ Μιλήσιοι ἀκο-
λουθῆναι βουλόμενοι τῷ χρησμῷ Θάλητι τῷ Μιλη-
σίῳ τῶν ἐπτὰ σοφῶν τὸ ἀριστεῖον ἐβούλοντο δοῦναι.]

Articulus omissus. 43. sq.

———— et καί confus. 20. [Cf. C. F. Herman-
nus ad Lucian. De Conscrib. Hist. p. 319.]

ἄρα οὖν male pro ἄρ' οὖν. 69.

Asyndeton. 80.

ἄτεχνος, *ignarus*. 8. sq.

* Ἀτης λειμών. 68.

ἄτιμος, *inultus*. 56.

ἀτυχής, *miser, stultus*. 8.

αὐτοῦ et αὐτοῦ *confusa*. 20.

B.

βολή cum βουλή *permutatum*. 57.

Γ.

γάρ in interrogationibus. 30. [Add. Voigtländer.
ad Luciani Dialog. Mort. Bremeri p. 96.]

— et γέ *confusa*. 78.

— et δέ *confusa*. 40.

γέ cum σέ *permutat*. 59.

— cum τέ *permutat*. 38. [Cf. Moserus ad Bek-
keri Specim. Philostrate. p. 16.]

Δ.

δαίμων, *Deus sive Genius malus*. 69.

δέ, utrum pro γάρ ponatur. 39. sq.

— et γάρ *confusa*. 40.

— δή. 50.

— et τέ *confusa*. 51.

δειλός et ἐσθλός sibi opponuntur. 45. sq. [Cf.
Welckerus ad Theognidis Reliquias Prole-
gom. p. XXI.]

διά, cum acc. significans *per, alicujus operâ, etc.*

62. [Add. Demosthenes pro Coronâ p. 257.

v. 19. et p. 310. v. 12. R.]

δίκη, νόμος, θέμις junguntur. 31.

E.

ἐγείρειν, *restituere*. 47.

εἶσω et ἔξω confusa. 76.

ἐκεῖνος cum emphasi positum. 42.

ἐμπορος, tralatâ significatione usurpatum. 60. sq.

ἐν, omissum. 58.

ἐξευρίσκω. 30.

ἐπὶ μάλλον, πλέον, μάλιστα et ἔτι μ. π. μ. confusa.

35 sq.

ἐπιδεικνύναι 76. [Add. Demosth. pro Coronâ p.

275. v. 7. R. Cf. C. F. Hermannus ad Lu-

cian. De Conscrib. Hist. V. L. p. 10. sq.]

ἐπίδειξις et ἀπόδειξις confusa. 77.

ἐπιμεληθεῖν et ἐπιμνησθεῖν. confusa. 41.

ἔργον et λόγος sibi opponuntur. 17.

ἐσθλός et δειλός sibi opponuntur. 45. sq. Vid. δειλός.

ἐστίν male pro ἔστιν. 5.

εὖ cum σύ et σύν permutatum. 38.

— οἶδα ἀκριβῶς. ibid.

Z.

Zeno civitatem Atheniensem recusat. 6.

H.

ἡγεμών (ὁ μέγας). 17.

ἡμεῖς et ὑμεῖς confusa. 52.

Herodicus Leontinus. 62.

Θ.

Θέα, Imperativi forma rarissima. 21.

Θέμις, δίκη, νόμος junguntur. 31.

I.

ι subscriptum et σ permutata. 66.

ἴδιος et οἰκεῖος confusa. 20.

Ιῖσος. 17. sq. [De Platonicâ imitatione cf. etiam
C. F. Hermannus ad Lucian. De Conscrib.
Hist. p. 132.]

ἱππεῖς, ὀπλῖται, τοξόται, σφενδονῖται junguntur. 26.

Indicativus, de *consilio* seu *conatu* accipien-
dus. 7.

Infinitivus pro Imperativo. 10.

K.

καί et Articulus confus. 20. Vid. Articulus.

καί et ὥς confusa. 49. Vid. ὥς.

κολούειν et κωλύειν confusa. 47.

Λ.

Literæ male distrahuntur aut conjunguntur. 37.

Literarum similitudo librarios in errorem induxit. 55.

λόγος et ἔργον sibi opponuntur. 17.

Locutiones duæ in unam constrictæ. 77.

M.

μ ante β in quibusdam nominibus intrudebatur. 61.

μᾶλλον, ejus ellipsis. 53. [Nostra partim occupata esse videmus a C. F. Hermannō ad Lucian. De Conscrib. Hist. p. 124.]

μέλει et μέλλει confusa. 59.

μέν sequente δέ omissum. 44.

— et τέ sibi respondent. 50.

μεταδιώκειν. 4.

μηχανὴν αἶρω, etc. 14.

N.

Negatio geminata. 3.

νέοι et ἀκμάζοντες differunt. 16.

Nomen alterum ex præmissis repetitur præcedente ὁ μὲν vel οὗτος μὲν. 75.

Nomina Propria oblitterata et vitiata. 11. sq.

νόμος, θέμις, δίκη junguntur. 31.

O.

οἰκεῖος et ἴδιος confusa. 20.

οἶμαι ironice usurpatum. 18. [ut Latinorum *credo*.

Cf. Moserus ad Cic. de Divinat. I, 5. p. 25.]

οἷός τέ εἰμι, in hac locutione verbum interdum primo loco ponitur. 39.

ὁμοιώσις θεῶ etc. 45.

ὀπλῖται, ἵππεῖς, τοξόται, σφενδονῖται junguntur. 26.

ὅποτε, quando cum Indicativo construatur. 46.

ὅταν, quando cum Optativo construatur. 3.

—, utrum cum Indicativo construatur. 3. sq.

ὅτι et τί confusa. 23.

οὐ γάρ vehementer interrogat. 30. [Add. Poppo ad Luciani Dialog. Deor. Bremeri p. 24.]

οὐδέπώποτε, non construatur cum Futuro. 69.

οὗτος et οὕτως confusa. 1.

οὕτω γάρ ἄν. ibid.

οὕτως, hujus Particulæ ellipsis. 49.

Π.

παίζειν ἐν εἰκόσι et similia. 63.

πάλαι et πάλιν permutata. 48.

παντελής et παντελῶς permutata. 2.

πάρεδρος. 32.

Participium Præs. *consilium* seu *conatum* significans. 7.

Participia ἁσυνδέτως componuntur. 79.

Perfectum passivum pro Perfecto activo. 27.

περί et ὑπέρ interdum idem significant. 24.

ποιεῖν, *fructum proferre*. 70.

ποιεῖν, *carmina facere, poëtam esse.* 71.

ποιεῖν τι, *argumentum versibus conscribere.* 71. sq.

ποιεῖσθαι. 74.

———— ἐργον. 75.

πολέμιος et πόλεμος confusa. 35.

πρό et πρὸς in compositis permutata. 28.

προκαλεῖσθαι et προσκαλεῖσθαι confusa. *ibid.*

πρὸς cum Dat. pro ἐν. 12.

προσποιεῖσθαι. 74.

Σ.

σ et ι subscriptum permutata. 66.

σέ et γέ confusa. 59.

Σηλυμβριανός, *utrum bona scriptura.* 61.

σοί et τοί confusa. 36.

σύ et σύν cum εὖ permutata. 38.

σύντομος et σύντονος confusa. 57. sq.

Superlativus cum αὐτοῦ et ἑαυτοῦ pro Comparativo.
28. sq.

σφενδονῖται, ἱππεῖς, ὀπλῖται, τοζόται, *junguntur.* 26.

T.

Tautologia. 67.

τέ, cum particula adversativa δέ expectetur. 51.

[Sic apud Latinos *que* usurpatur pro *autem*.

Cf. Moserus ad Cic. De Divinat. I, 29.

p. 148.]

— simpliciter usurpatum. *ibid.*

τέ et γέ confusa. 38. Vid. γέ.

— et δέ confusa. 51.

— et μέν sibi respondent. 50.

τεταγμένος et τεταμένος permutata. 27.

τέχνη et τύχη confusa. 43.

τί et ὅτι confusa. 23.

τοί et σοί confusa. 36.

τοιούτος et τοσοῦτος permutata. 66.

τοξόται, ἵππεῖς, ὀπλῖται, σφενδονῖται junguntur. 26.

τοσοῦτον περίεστί τινος. 40.

τότε, *tunc*, de insigni aliquo tempore. 73. sq.

τροφή et τρυφή confusa. 42.

Υ.

ὑμεῖς et ἡμεῖς confusa. 52.

ὑπέρ et περί interdum idem significant. 24.

Χ.

χῆτις. 21.

χλαμύς et χλανίς permutata. 22.

χορηγεῖν, ejus construendi ratio. 19. [Add.

Grauertus ad Aristidis Declamat. Leptin.

p. 101.]

χρήσιμον et χρόνῳ eodem compendio scribuntur.

2. sq.

Ω.

ὥς et καί confusa. 49. [Add. C. F. Herman-

nus ad Lucian. De Conscrib. Hist. p. 319.

ibiq. laud.]

THESES.

I.

Falluntur qui Dictatorem Romanum absolutæ potestatis fuisse negant : falluntur pariter qui de Dictatore loquuntur *optimâ lege* dicto, huncque ab alio distinguendum esse putant, qui non optima lege esset electus : errant præterea qui legem Valeriam de Provocatione ad Dictatorem pertinere autumant.

II.

Prudenter, non vero improbe egisse dicendus est Hiero Syracusius cum mox Carthaginensibus mox Romanis faveret.

III.

Rejicienda est Antiquitatis traditio de Academicorum doctrinâ, aliâ *esotericâ*, aliâ *exotericâ*.

IV.

Memorabilem Plinii locum Hist. Nat. XXXI, 2. non de fontibus Spadanis, sed de fonte illo, qui juxta Tungrorum urbem hodiernum est, accipiendum statuo.

V.

Oratio pro Aulo Licinio Archiâ, Poetâ, Ciceroni abjudicanda videtur.

Probavit Ordo Philosophorum et Literariorum ex Instituti Regii Art. LVI. qui his verbis continetur :

« Dit SPECIMEN opgesteld zijnde, zal hetzelfde aan de beoordeeling der Faculteit onderworpen worden, om toetezien, dat daarin niets gevonden worde, strijdig met de openbare orde en goede zeden; blijvende voor het overige ieder onverlet, de vruchten zijner overtuiging voortedragen, zonder dat die in eenig geval voor het gevoelen der Faculteit of der Hoogeschool zullen gehouden worden. »

Dr. DUMBECK, ORD. DECANUS.

B^o AB REIFFENBERG, ORD. AB ACTIS.

CORRIGENDA.

Pag. 45. l. 1. a fine pro δέ leg. ó δέ.

Pag. 53. l. 19. pro 834 leg. 884.

Pag. 56. l. 8. pro XII. leg. XXII.

Pag. 69. l. 5. pro λόγου leg. λόγου.

Pag. 73. l. 8. pro ἐπαίνους leg. ἐπαίνους.

Roulez, Joseph Emmanuel Ghislain,

Specimen literarium inaug. exhibens observationes criticus in Themistii
orationes

Lovanium 1828

Diss. 2133,19

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10851086-1